

**1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.
ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ**

Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τροπάρια.

Συγκαταβαίνων ὁ Σωτήρ, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, οὐκ ἐβδελύξατο σαρκὸς τὴν περιτομήν, ὁ ὀκταήμερος κατὰ τὴν Μητέρα, ὁ ἀναρχος κατὰ τὸν Πατέρα. Αὐτῷ πιστοὶ βοήσωμεν. Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

ἐπησχύνθη ὁ πανάγαθος Θεός, τῆς σαρκὸς τὴν περιτομήν ἀποτμηθῆναι, ἀλλ' ἔδωκεν ἑαυτόν, τύπον καὶ ὑπογραμμόν, πᾶσι πρὸς σωτηρίαν· ὁ γὰρ τοῦ Νόμου Ποιητής, τὰ τοῦ Νόμου ἐκπληροῖ, καὶ τῶν προφητῶν τὰ κηρυχθέντα περὶ αὐτοῦ, ὁ πάντα περιέχων δρακί, καὶ ἐν σπαργάνοις εἰληθείς, Κύριε δόξα σοι.

Ὁ ἐπωνύμως κληθεὶς τῆς βασιλείας, ὅτε τὸ βασίλειον σὺν Ἰεράτευμα, τὸ τοῦ Χριστοῦ ἔθνος ἅγιον, φιλοσοφία, καὶ ἐπιστήμη Πάτερ ἐποίμανας, τότε διαδήματι, σὲ κατεκόσμησε, τῆς βασιλείας Βασιλείε, βασιλευόντων, ὁ βασιλεύων καὶ πάντων Κύριος, ὁ τῷ τεκόντι συννοούμενος αἰδίδως Υἱὸς καὶ συνάναρχος· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἰεραρχίας στολαῖς ἠγλαϊσμένος, χαίρων

**1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.
ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ**

Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Τροπάρια.

Συγκαταβαίνοντας (κατεβαίνοντας ταπεινά) ὁ Σωτήρας γιὰ χάρη τοῦ ἀνθρώπινου γένους καταδέχθηκε νὰ τυλιχθεῖ σὲ σπάργανα· Δέν ἀποστράφηκε τὴν περιτομὴ τῆς σάρκας του, αὐτὸς πού ἦταν ὀκτῶ ἡμερῶν κατὰ τὴ Μητέρα, ἀλλὰ εἶναι ἀναρχος (χωρὶς ἀρχή) κατὰ τὸν Πατέρα. Σ' αὐτόν, πιστοί, ἄς ὑψώσουμε τὴ φωνὴ μας λέγοντας. Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, ἐλέησέ μας.

Δέν θεώρησε προσβλητικό ὁ πανάγαθος Θεός, τὸ νὰ ὑποστῆ τὴν περιτομὴ τῆς σάρκας του, ἀλλὰ πρόσφερε τὸν ἑαυτό του τύπο καὶ ὑπογραμμὸ σὲ ὄλους γιὰ τὴ σωτηρία τους· Διότι ὁ Ποιητής τοῦ Νόμου ἐκπληρώνει τίς διατάξεις τοῦ Νόμου, καὶ ὅσα κηρύχθηκαν γι' αὐτόν ἀπὸ τοὺς Προφῆτες· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα πού κλείνεις τὰ πάντα μέσα στὴν παλάμη σου, καὶ ὅμως τυλίχθηκες σὲ σπάργανα.

Ἐσὺ Πάτερ, πού ἔλαβες τὸ ὄνομα τῆς Βασιλείας, ὅταν ποίμανες (κυβέρνησες) τὸ «βασίλειον ἱεράτευμα» δηλαδή τὸ ἅγιο ἔθνος τοῦ Χριστοῦ, μέ σοφία καὶ γνώση, τότε σὲ καταστόλισε, Βασίλειε μέ τὸ στέμμα τῆς Βασιλείας του ὁ Βασιλιάς τῶν βασιλέων καὶ Κύριος τῶν πάντων, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖται πάντοτε μαζί μέ τὸν Πατέρα του αἰώνια Υἱὸς καὶ συνάναρχος (χωρὶς ἀρχή)· Αὐτόν ἰκέτευε, νὰ σώσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.

Στολισμένος λαμπρὰ μέ τὴ στολὴ τῆς ἱεραρχίας, μέ

ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, τῆς βασιλείας Βασιλεί-
ε, ὀρθοδοξίας, τῆ Ἐκκλησία βλύσας διδάγματα, οἷς
νῦν φωτιζόμενοι, μίαν Θεότητα, τὴν ἐν Πατρὶ πα-
ντοκράτορι, μονογενεῖ τε, τοῦ Θεοῦ Λόγω καὶ θείῳ
Πνεύματι, θεολογοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἐν Προ-
σώποις Τρισὶν ἀδιαίρετον, ἣν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ
φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ οὐρανίαις συνῶν χοροστασίαις, καὶ συναυ-
λιζόμενος, Πάτερ Βασιλείε, ὧν καὶ τὸν βίον
ἐζήλωσας, τῆ λαμπροτάτη, εἰλικρινεῖα τῆς πολι-
τείας σου, ἔτι μετὰ σώματος ἀναστρεφόμενος, τοῖς
ἐπὶ γῆς ὡς τις ἄσαρκος· τοὺς ἐντροφῶντας, τῆς θε-
οπνεύστου διδασκαλίας σου, ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ
τοῦ σκότους τῆς ἀγνωσίας, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα...

Σοφίας ἐραστής γενόμενος Ὅσιε, καὶ πάντων
τῶν ὄντων, τὴν πρὸς Θεὸν προκρίνας συμβίωσιν,
μελέτην θανάτου, εἰκότως τῷ βίῳ κατέλιπες· τὰ
γὰρ σαρκὸς πάθη, ἐγκρατείας πόνοις, σεαυτῷ πε-
ριελόμενος, καὶ θείου μελέτη Νόμου, ἀδούλωτον
τῆς ψυχῆς τηρήσας τὸ ἀξίωμα, ἀρετῆς περιουσία,
ὄλον τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, καθυπέταξας τῷ
πνεύματι· διὸ σάρκα μισήσας, καὶ κόσμον καὶ κο-
σμοκράτορα, παριστάμενος τῷ Χριστῷ, αἴτησαι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

χαρὰ κήρυξες τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας, δηλαδή τῆς
ὀρθοδοξίας, Βασιλείε, ἀναβλύζοντας διδάγματα γιὰ τὴν
Ἐκκλησία· ἀπ' αὐτὰ φωτιζόμενοι θεολογοῦμε καὶ δοξά-
ζουμε Μία Θεότητα, πού συναποτελεῖται ἀπὸ τὸν Πατέρα
Παντοκράτορα, καὶ ἀπὸ τὸ Μονογενῆ Λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ
ἀπὸ τὸ Θεϊκὸ Πνεῦμα μὲ Τρία Πρόσωπα, ἀλλὰ ἀδιαίρετη
αὐτὴν ἰκέτευε, νὰ σώσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.

Ἐσύ πού εἶσαι μαζί μὲ τοὺς οὐράνιους χορούς (τῶν
Ἀγγέλων), καὶ συναναστρέφεται μαζί τους, Πάτερ Βασί-
λειε, τῶν ὁποίων τὴ ζωὴ μὲ ζῆλο μιμήθηκες μὲ τὴ λαμπρό-
τατη εἰλικρινεῖα τῆς ζωῆς σου, ἐνῶ ἀκόμη ἦσουν μαζί μὲ
τὸ σῶμα σου, συναναστρέφουσιν μὲ τοὺς ἀνθρώπους
ἐπάνω στὴ γῆ, ὡς ἄσαρκος, ἐμᾶς πού μελετοῦμε
εὐχαρίστως τὴ θεόπνευστη διδασκαλία σου, ἰκέτευε
ἐπίμονα τὸν Χριστό, τὸν Θεό μας, νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τοὺς
κινδύνους καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, καὶ νὰ φωτίσει τίς
ψυχές μας.

Δόξα ...

Ἄφοῦ ἔγινες ἐραστής τῆς Σοφίας, Ὅσιε, καὶ ἀφοῦ προ-
τίμησες, ἀπὸ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν, τὴ συμβίωση μὲ τὸν Θεό,
ἄφησες ὅπως ἦταν φυσικὸ τὴ μελέτη τοῦ θανάτου, νὰ
κυριαρχεῖ στὴ ζωὴ σου· διότι ἀφοῦ ἀφαίρεσες τὰ πάθη τῆς
σάρκα ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου μὲ τοὺς κόπους τῆς ἐγκρατείας,
καὶ φύλαξες ἀδούλωτη τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς σου μὲ τὴ με-
λέτη τοῦ θεϊκοῦ Νόμου, μὲ τὸν πλοῦτο τῆς ἀρετῆς σου ὄλο
τὸ σαρκικὸ φρόνημα τὸ ὑπέταξες στὸ πνεῦμα· γι' αὐτό,
ἀφοῦ περιφρόνησες τὴ σάρκα καὶ τὸν κόσμον καὶ τὸν κο-
σμοκράτορα (τὸν διάβολο), ἐπειδὴ βρῖσκεσαι μπροστά
στὸν Χριστό, ζήτησε γιὰ τίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Συγκαταβαίνων ὁ Σωτήρ... (Σελίς 1).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (ΙΖ'. 1-14)

Ἦφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός σου, εὐαρέσκει ἐναντίον ἐμοῦ καὶ γίνου ἄμεμπτος. Καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον σοῦ, καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα· καὶ ἔσῃ πατὴρ πλήθους Ἐθνῶν. Καὶ οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν Ἐθνῶν τέθεικά σε. Καὶ ἀξανῶ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θήσω σε εἰς Ἔθνη, καὶ Βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον σοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καὶ ἔπεσεν Ἀβραάμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ· Σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ, καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν. Καὶ αὕτη ἡ διαθήκη, ἣν διατηρήσεις ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν. Περιτμηθήσεται ὑμῖν πᾶν ἀρσενικόν, καὶ περιτμηθήσεσθε τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας ὑμῶν, καὶ ἔσται σημεῖον διαθήκης ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. Καὶ παιδίον ὀκτῶ

Καὶ νῦν...

«Συγκαταβαίνων ὁ Σωτήρ... (Σελίδα 1).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεση: (ΙΖ'. 1-14).

Ἐμφανίσθηκε ὁ Κύριος στὸν Ἀβραμ καὶ τοῦ εἶπε· Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός σου· νὰ εἶσαι εὐάρεστος ἐνώπιόν μου καὶ νὰ παραμένεις ἄμεμπτος. Ἔτσι θὰ κάνω τὴ διαθήκη μου (συμφωνία) ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ σ' ἐσένα, καὶ θὰ σέ πληθύνω (θὰ σέ πολλαπλασιάσω) ὑπερβολικά· καὶ θὰ εἶσαι πατέρας πολλῶν ἐθνῶν. Καὶ δέν θὰ εἶναι πλέον τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλά θὰ εἶναι τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ, διότι σέ προόρισα νὰ γίνεις πατέρας πολλῶν ἐθνῶν. Καὶ θὰ σέ ἀξήσω (ἀριθμητικά) πάρα πολύ, καὶ θὰ σέ κάνω πολλά ἔθνη, καὶ ἀπὸ σένα θὰ προέλθουν βασιλεῖς. Καὶ θὰ κάνω τὴ συμφωνία μου ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ ἀνάμεσα σ' ἐσένα, καὶ στοὺς ἀπογόνους σου μετὰ ἀπὸ σένα στό πέρασμα τῶν γενεῶν, γιὰ νὰ εἶναι συμφωνία αἰώνια· καὶ θὰ εἶμαι γι' αὐτούς ὁ Θεός. Καὶ ἔπεσε ὁ Ἀβραάμ μέ τὸ πρόσωπο στό ἔδαφος καὶ προσκύνησε τὸν Κύριο. Καὶ εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ· θὰ διατηρήσεις τὴ συμφωνία μου ἐσύ καὶ οἱ ἀπόγονοί σου μετὰ ἀπὸ σένα σέ ὅλες τίς γενιές τους. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ συμφωνία, πού θὰ διατηρήσεις ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου μετὰ ἀπὸ σένα σέ ὅλες τίς γενιές τους. Θὰ περιτέμνετε κάθε ἀρσενικό παιδί ἀνάμεσά σας· Θὰ περικόψετε δηλαδή τὸ ἄκρο τοῦ δέρματος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, καὶ αὐτό θὰ εἶναι τὸ σημεῖο τῆς συμφωνίας ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ σ' ἐσᾶς. Καὶ κάθε παιδί

ἡμερῶν, περιτμηθήσεται ὑμῖν πᾶν ἀρσενικὸν εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. Καὶ ἀπερίτμητον ἄρσεν, ὃ οὐ περιτμηθήσεται τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ, ἐξολοθρευθήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἐκ τοῦ γένους αὐτῆς, ὅτι τὴν διαθήκην μου διεσκέδασε.

Παροιμίαι. (Η'. 8, 22-30).

Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ εἰς ἔργα αὐτοῦ. Πρὸ τοῦ αἰῶνος ἔθεμελίωσέ με, ἐν ἀρχῇ πρὸ τοῦ τὴν γῆν ποιῆσαι. Καὶ πρὸ τοῦ τὰς ἀβύσσους ποιῆσαι, πρὸ τοῦ προελθεῖν τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων. Πρὸ τοῦ ὄρη ἐδρασθῆναι, πρὸ δὲ πάντων τῶν βουνῶν γεννᾶ με. Κύριος ἐποίησε χώρας καὶ ἀοικήτους, καὶ ἄκρα οἰκούμενα τῆς ὑπ' οὐρανόν. Ἦνίκα ἠτοίμαζε τὸν οὐρανόν, συμπαρήμην αὐτῶ, καὶ ὅτε ἀφώριζε τὸν ἑαυτοῦ θρόνον ἐπ' ἀνέμων. Ἦνίκα ἰσχυρὰ ἐποίει τὰ ἄνω νέφη, καὶ ὡς ἀσφαλεῖς ἐτίθει πηγὰς τῆς ὑπ' οὐρανόν, ἐν τῷ τιθέσθαι τῇ θαλάσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ, καὶ ὕδατα οὐ παρελεύσεται στόμα αὐτοῦ, καὶ ἰσχυρὰ ἐποίει τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἡμην παρ' αὐτῶ ἀρμόζουσα. Ἐγὼ ἡμην, ἡ προσέχαιρε, καθ' ἡμέραν δὲ εὐφραινόμην ἐν προσώπῳ αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ.

Σοφία Σολομῶντος. (Ι'. 32). Κατ' ἐκλογὴν.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾶ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοῦς ἐκ θανάτου.

ἀρσενικό ὀκτῶ ἡμερῶν θά περιτέμνεται ἀνάμεσα στίς γενιές σας. Καὶ κάθε ἀρσενικό ἀπερίτμητο, τὸ ὁποῖο δηλαδή δὲ θά περιτμηθεῖ κατὰ τὸ ἄκρο τῆς ἀκροβυστίας του κατὰ τὴν ὀγδόῃ ἡμέρα, θά εἶναι χαμένο (ἀποκομμένο) ἀπὸ τὴ γενιά του· διότι ἀθέτησε τὴ συμφωνία μου.

Παροιμίες: (Η'. 8, 22-30).

Ὁ Κύριος μέ ἔβαλε ὡς Ἀρχή, πού κανονίζει τὴν τάξη καὶ τοὺς νόμους τοῦ στᾶ ἔργα του (γιὰ τὴ δημιουργία καὶ τὴ λειτουργία τους). Προαιώνια μέ ἔθεσε ὡς θεμέλιο ὄλων, πρὶν δημιουργηθεῖ ὁ χρόνος καὶ πρὶν δημιουργῆσει τὴ γῆ· Πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ θάλασσες, καὶ πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ πηγές τῶν ὑδάτων (τῶν νερῶν). Πρὶν νά σταθοῦν ὄρθια τὰ ὄρη· Καὶ μέ γεννᾶ πρὶν ἀπὸ ὅλα τὰ βουνά. Ὁ Κύριος δημιούργησε τίς χῶρες πού κατοικοῦνται καὶ τίς ἀκατοίκητες, καὶ τὴν οἰκουμένη τῆς ὑψηλίου ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο ὡς τὸ ἄλλο. Ὅταν ἑτοίμαζε τὸν οὐρανὸ ἡμουν μαζί του, καὶ ὅταν ὄριζε τὸ θρόνο του ἐπάνω στᾶ φτερά τῶν ἀνέμων. Ὅταν σταθεροποιῶσε ψηλά τὰ νέφη, καὶ ἐξασφάλιζε τὴν ὑπαρξη καὶ κυκλοφορία τῶν γήινων νερῶν· ὅταν ἔδινε στὴ θάλασσα τὸ πρόσταγμα του, ὅτι δηλαδή τὰ νερά της δέν θά ἀγνοήσουν τὰ λόγια τοῦ στόματός του, ἡμουν πλησίον του καὶ τὰ διευθετοῦσα. Ἐγὼ ἡμουν ἡ μόνιμη χαρά του, καὶ κάθε μέρα εὐφραινόμουν μέ τὴ γλυκύτητα τοῦ προσώπου του πάντοτε.

Σοφία τοῦ Σολομῶντος. (Ι'. 32). Κατ' ἐπιλογήν.

Τὸ στόμα τοῦ ἐναρέτου ἀποστάζει σοφία, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων γνωρίζουν χαριτωμένα λόγια. Τὸ στόμα τῶν σοφῶν μελετᾶ τὴ σοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ τους

Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγῆσει. Φῶς δικαίους διὰ παντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν, οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιούς αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτέ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν· μύστις γὰρ ἔστι τῆς του Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἵρετις τῶν ἔργων αὐτοῦ, οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί, σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφᾶς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλος ἔστιν ἀγαθῆ. Ὅτι ἀθανασία ἔστιν ἐν αὐτῇ, καὶ

τούς γλυτώνει ἀπὸ τοῦ θάνατο. Ὅταν πεθαίνει κάποιος δίκαιος, δέν χάνονται οἱ ἐλπίδες γι' αὐτόν· διότι ὁ δίκαιος γεννιέται ὡς υἱὸς σὲ νέα ζωὴ, καὶ ἀπὸ τὰ καλά του ἔργα θά τρυγῆσει καρπὸ δικαιοσύνης. Γιὰ τοὺς δικαίους ὑπάρχει πάντοτε φῶς, καὶ θά βροῦν χάρη καὶ δόξα ἀπὸ τὸν Κύριο. Ἡ γλῶσσα τῶν σοφῶν γνωρίζει καὶ λέγει καλά πράγματα, καὶ στήν καρδιά τους ἀναπαύεται ἡ σοφία. Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τίς ἀφοσιωμένες καρδιές, καὶ εἶναι εὐπρόσδεκτοι ὅλοι οἱ καθαρὸί στὴ ζωὴ τους. Ἡ σοφία τοῦ Κυρίου φωτίζει πάντοτε τὸ πρόσωπο τοῦ συνετοῦ· γιατί προφθάνει αὐτοὺς πού τὴν ἐπιθυμοῦν πρὶν νὰ τοὺς γίνει γνωστὴ, καὶ διακρίνεται μὲ εὐκολία ἀπὸ ἐκείνους πού τὴν ἀγαποῦν· Ὅποιος ξυπνᾷ ἐνωρίς, γιὰ νὰ τὴ βρεῖ, δέν θά κουρασθεῖ πολὺ, καὶ ὅποιος ξαγρυπνᾷ γι' αὐτήν, γρήγορα θά ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ περιττές φροντίδες. Διότι αὐτὴ περιφέρεται ἀναζητώντας αὐτοὺς πού τῆς ἀξίζου, καὶ στήν πορεία τους τοὺς παρουσιάζεται μὲ εὐμένεια. Ἡ κακία ποτέ δέν θά ὑπερισχύσει τῆς σοφίας. Γι' αὐτό κι ἐγὼ ἔγινα ἐραστὴς τοῦ κάλλους της καὶ τὴν ἀγάπησα πολὺ, καὶ τὴν ἀναζήτησα ἀπὸ τὰ μικρὰ μου χρόνια, κι ἐζήτησα νὰ τὴ νυμφευθῶ· Διότι ὁ Κύριος τῶν πάντων τὴν ἀγαπᾷ· διότι εἶναι μύστις (γνώστης) τῆς ἐπιστήμης τοῦ Θεοῦ, καὶ προτιμᾷ τὰ ἔργα του· οἱ κόποι της (οἱ καρποὶ της) εἶναι ἀρετές, καὶ διδάσκει Αὐτὴ σωφροσύνη καὶ σύννεση, δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία, ἀπὸ τίς ὁποῖες δέν ὑπάρχει τίποτε χρησιμώτερο στὴ ζωὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἂν κάποιος ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει πολλὴ πείρα, αὐτὴ γνωρίζει νὰ συμπεραίνει (νὰ γνωρίζει) τὰ παλαιὰ καὶ τὰ μελλοντικά· γνωρίζει καλὰ τὰ νοήματα τῶν περιπλόκων λόγων, καὶ ἐξιχνιάζει (λύνει) αἰνίγματα· προ-

εὐκλεια ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξάποστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με, τὶ εὐάρεστον ἐστὶ παρὰ σοί· καὶ ὀδηγήσει με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία.

(Συλλειπτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Ὡ θεία καὶ ἱερὰ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας μέλισσα, Βασίλειε παμμακάριστε· σὺ γὰρ τοῦ θείου πόθου τῷ κέντρῳ, σεαυτὸν καθοπλίσας, τῶν θεοστυγῶν αἰρέσεων τὰς βλασφημίας κατέτρωσας· καὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν πιστῶν εὐσεβείας τὸν γλυκασμὸν ἐθησαύρισας· καὶ νῦν τοὺς θείους λειμῶνας, τῆς ἀκηράτου διερχόμενος νομῆς, μνη-

βλέπει (ἐκ τῶν προτέρων) μικρὰ καὶ μεγάλα θαύματα καὶ μεταβολές καταστάσεων γιὰ ἐποχές καὶ χρόνους· καὶ γιὰ ὅλους εἶναι καλὴ σύμβουλος. Διότι σ' αὐτὴν ὑπάρχει ἡ ἀθανασία καὶ ἡ δόξα στὴν ἐφαρμογὴ τῶν λόγων της. Γι' αὐτό προσευχήθηκα στὸν Κύριο, καὶ τὸν παρεκάλεσα, καὶ εἶπα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά· Θεέ τῶν πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, πού ἐδημιούργησες τὰ πάντα μὲ τὸ λόγο σου, καὶ μὲ τὴ σοφία σου κατεσκευάσες τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ κυριαρχεῖ στὰ κτίσματα, πού ἔγιναν ἀπὸ σένα, καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν κόσμο μὲ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη, δός μοι τὴ σοφία πού στέκεται δίπλα στὸ θρόνο σου, καὶ μὴ μὲ ἀπορρίψεις ἀπὸ τοὺς δούλους σου· διότι ἐγὼ εἶμαι δούλος δικός σου καὶ υἱὸς τῆς δούλης σου. Ἐξάποστειλέ την ἀπὸ τὴν ἁγία κατοικία σου καὶ ἀπὸ τὸν ἔνδοξό σου θρόνο, ὥστε νὰ εἶναι παροῦσα μαζί μου, καὶ νὰ μὲ διδάξει, τί εἶναι εὐάρεστο ἐνώπιόν σου· καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσει στὴν ἀληθινὴ γνώση, καὶ νὰ μὲ φυλάξει μέσα στὴ δόξα της. Διότι ὅλες οἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων συνοδεύονται ἀπὸ δειλία (ἀπὸ δισταγμούς), καὶ οἱ ἐπινοήσεις τους πέφτουν σὲ σφάλματα.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία.

(Συλλειπτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Ὡ θεϊκὴ καὶ ἱερὴ μέλισσα τῆς Ἐκκλησίας, Βασίλειε παμμακάριστε· διότι ἐσύ, ἀφοῦ ὄπλισες τὸν ἑαυτό σου μὲ τὸ κεντρί τοῦ θείου πόθου, κατατρόπωσες τίς βλασφημίες τῶν αἰρέσεων πού μισεῖ ὁ Θεός· καὶ θησαύρισες στίς ψυχές τῶν πιστῶν τὴ γλυκύτητα τῆς εὐσεβείας· καὶ τώρα περιπατώντας στὰ θεϊκὰ λιβάδια τῆς καθαρῆς νομῆς (βοσκῆς) τοῦ οὐρανοῦ μνημόνευε κι ἐμᾶς, καθὼς στέκεσαι κοντὰ στὴν

μόνευε καὶ ἡμῶν, παρεστῶς τὴν Τριάδα τὴν ὁμοούσιον.

Στιχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Πάντων τῶν ἁγίων ἀνεμάξω τὰς ἀρετάς, Πατὴρ ἡμῶν Βασιλείε, Μωυσέως τὸ πρᾶον, Ἡλιοῦ τὸν ζῆλον, Πέτρου τὴν ὁμολογίαν, Ἰωάννου τὴν Θεολογίαν, ὡς ὁ Παῦλος ἐκβοῶν οὐκ ἐπαύσω: Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; Ὅθεν σὺν αὐτοῖς ἀυλιζόμενος, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

Τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὴν φύσιν, καὶ πάντων περισκοπήσας τὸ ἄστατον, μόνον εὔρες ἀκίνητον, τὸν ὑπερουσίως ὄντα Δημιουργὸν τοῦ παντός, ᾧ καὶ μᾶλλον προσθήμενος, τῶν οὐκ ὄντων τὸν πόθον ἀπέριψας. Πρόσβευε καὶ ἡμᾶς τοῦ θεοῦ πόθου τυχεῖν, Ἱεροφάντα Βασιλείε.

Δόξα...

Ὅ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων οὐρανόθεν κομισάμενος, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων στηλιτεύσας ἐν τοῖς δόγμασιν, Ἀρχιερέων ὑπάρχεις δόξα καὶ ἑδραῖωμα, παμμακάριστε Βασιλείε, καὶ πάντων τῶν Πατέρων διδασκαλίας ὑπόδειγμα. Παρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ὁμοούσια Τριάδα.

Στιχ. Τὸ στόμα μου θά μιλᾷ μέ σοφία, καὶ ἡ καρδιά μου θά μελετᾷ μέ σύνεση.

Ὅλων τῶν ἁγίων τίς ἀρετές ἀποσπόγγισες (ἀπορρόφησες σάν μέ σφουγγάρι), Πατέρα μας Βασιλείε· τοῦ Μωυσῆ τὴν πραότητα· τοῦ προφήτη Ἡλία τὸ ζῆλο· τοῦ Πέτρου τὴν ὁμολογία· τοῦ Ἰωάννου τὴ θεολογία· δέν ἔπαυσες ὅπως ὁ Παῦλος νά κηρύττεις: Ποιός ἀσθενεῖ καὶ δέν ἀσθενῶ; Ποιός σκανδαλίζεται καὶ δέν καίγομαι ἐγώ; Γι' αὐτό κι ἐσύ συναναστρεφόμενος μέ αὐτούς ἰκέτευε νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Στιχ. Τὸ στόμα τοῦ δικαίου θά μελετᾷ τὴ σοφία, καὶ ἡ γλῶσσα του θά ἐκφράσῃ δίκαιη ἀπόφαση.

Ἄφοῦ μελέτησες καλὰ τὴ φύση τῶν ὄντων, καὶ ἀφοῦ διαπίστωσες τὴν ἀστάθεια ὄλων, βρῆκες ἀκίνητο μόνο αὐτόν, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν φύση ὁ Δημιουργός τοῦ παντός· σ' αὐτόν προσκολληθήκες, καὶ ἀπέριψες τὸν πόθο αὐτῶν πού δέν ὑπάρχουν πραγματικά. Πρόσβευε καὶ γιὰ μᾶς, νά ἐπιτύχουμε τὸ θεϊκό πόθο, μυσταγωγέ Βασιλείε.

Δόξα ...

Ἐσύ πού δέχθηκες ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴ χάρη τῶν θαυμάτων, κι ἐστιγματίσες τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων μέ τὰ δόγματα, ἐσύ εἶσαι δόξα τῶν Ἀρχιερέων καὶ στήριγμα, παμμακάριστε Βασιλείε, καὶ ὑπόδειγμα διδασκαλίας γιὰ ὅλους τοὺς Πατέρες. Ἐπειδὴ ἔχεις παρησία (θάραρος) μπροστά στό Χριστό, αὐτόν ἰκέτευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

<p>Καί νῦν ... Οὐκ ἐπησχύνθη ὁ πανάγαθος... (Δεύτερον τροπάριον τοῦ Ἑσπερ. Σελίς 1). Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16). Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἁγίου. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου, δι' οὗ θεοπρεπῶς ἔδογματίσας, τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη κατεκόσμησας, Βασιλείον Ἰεράτευμα, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Τῆς Ἑορτῆς. Μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλα- βες, Θεὸς ὢν κατ' οὐσίαν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε· καὶ Νόμον ἐκπληρῶν, περιτομήν, θελήσει καταδέχη σαρκικὴν, ὅπως παύσης τὰ σκιῶδη, καὶ περιέλῃς τὸ κάλυμμα τῶν παθῶν ἡμῶν. Δόξα τῇ ἀγαθότητι τῇ σῇ, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, δόξα τῇ ἀνεκφράστῳ, Λόγε συγκαταβάσει σου. Ἀπόλυσις: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17). 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. Σελίς 17-31). Καθίσματα.</p>		<p>Καί νῦν ... Οὐκ ἐπησχύνθη ὁ πανάγαθος... (Δεύτερο τροπάριο τοῦ Κύριε ἐκέκραξα. Σελίδα 1). Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο: (Συλλειτουργικό. Σελίς 15,-16). Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἁγίου. Σέ ὅλη τῇ γῆ ἀκούσθηκε ἡ φωνή σου, διότι δέχθηκε τὸν λόγο σου· Μέ αὐτόν (τό λόγο) ἔδογματίσες, ὅπως ἀρμόζει στό Θεό, ἐξύψωσες τὴ φύση τῶν πραγμάτων πού ὑπάρχουν, καταστόλισες τὰ ἀνθρώπινα ἤθη, βασιλιά καί ἱερέα, Πάτερ ὅσιε, ἰκέτευε τό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει σ' ἐμᾶς τό μέγα ἔλεος. Τῆς Ἑορτῆς. Προσέλαβες ἀνθρώπινη μορφή χωρίς μεταβολή, ἐνῶ εἶσαι Θεός κατ' οὐσίαν, Πολυεύσπλαχνε Κύριε. Καί ἐκπληρώνοντας τό Νόμο καταδέχεσαι θεληματικά περι- τομή σαρκική, γιά νά παύσεις τὰ σκιῶδη (τίς προεικονί- σεις), καί νά ἀφαιρέσεις τό κάλυμμα τῶν παθῶν μας. Δόξα στήν ἀγαθότητά σου, δόξα στήν εὐσπλαχνία σου· δόξα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, στήν ἀνεκφραστή σου συγκατάβαση (τα- πείνωση). Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17). 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίς 17-31). Καθίσματα.</p>
---	--	---

Ὡς βασιλείον κόσμον τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὸν Βασιλείον πάντες ἀνευφημήσωμεν, τῶν δογμάτων θησαυρὸν τὸν ἀνέκλειπτον· διὰ τούτων γὰρ αὐτός, ἐξεπαίδευσεν ἡμᾶς, Τριάδα σέβειν ἁγίαν, ἠνωμένην μὲν τῇ οὐσίᾳ, διαιρετὴν δὲ ταῖς ὑποστάσεσι.

Δόξα...

Βασιλείε σοφέ, παρεστῶς τῇ Τριάδι, ἰκέτευε λαβεῖν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντας σε, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην σου, χάριν ἔλεος, καὶ ἰλασμόν τῶν πταισμάτων, ὅπως στόματι, δοξάζωμεν καὶ καρδίᾳ, τὸν μόνον φιλόνητον.

Καὶ νῦν...

Ὁ πάντων Ποιητής, καὶ Δεσπότης τοῦ κόσμου, ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἄνω, ὡς βρέφος περιτέμνεται, ἐπὶ γῆς ὀκταήμερος. Ὅντως θεῖά τε, καὶ θαυμαστά σου τὰ ἔργα! σὺ γὰρ Δέσποτα, ὑπὲρ ἡμῶν περιτέμνη, ὡς ὢν Νόμου πλήρωμα.

Τῆς ἀρρήτου σοφίας θεοπρεπῶς, ἐξαντλήσας τὸν πλοῦτον τὸν μυστικόν, πᾶσιν ἐθησαύρισας, ὀρθοδοξίας τὰνάματα, τῶν μὲν πιστῶν τὰς καρδίας, ἐνθέως εὐφραίνοντα, τῶν δὲ ἀπίστων τὰ δόγματα, ἀξίως βυθίζοντα. Ὅθεν δι' ἀμφοτέρων, εὐσεβείας ἰδρῶσιν, ἐδείχθης ἀήττητος, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχος, Ἱεράρχα Βασιλείε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ὡς βασιλικὸν κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἃς ἐξυμνήσουμε ὅλοι τό Βασιλείο, τὸν ἀνεξάντλητο θησαυρὸ τῶν δογμάτων· διότι αὐτός μὲ αὐτὰ μᾶς ἔχει ἐκπαιδεύσει, νὰ σεβόμαστε τὴν Ἁγία Τριάδα, πού εἶναι βέβαια ἐνωμένη ὡς πρὸς τὴν Οὐσία, διαιρεῖται ὁμως ὡς πρὸς τὰ Πρόσωπα.

Δόξα ...

Βασιλείε σοφέ, πού στέκεσαι μπροστά στή Ἁγία Τριάδα, ἰκέτευε νὰ λάβουμε τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ἐμεῖς πού σέ ὑμνοῦμε καὶ τιμοῦμε τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης σου, χάρη, ἔλεος καὶ συγχώρηση τῶν σφαλμάτων· γιὰ νὰ δοξάζουμε μὲ τό στόμα καὶ τὴν καρδιά τὸν μόνον φιλόνητο.

Καὶ νῦν ...

Ὁ Ποιητής τῶν πάντων καὶ Κύριος τοῦ κόσμου, πού βρίσκεται μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τό ἅγιο Πνεῦμα, ὡς βρέφος ὀκτώ ἡμερῶν ἐπάνω στή γῆ, δέχεται τὴν περιτομή. Ἀληθινά εἶναι θεϊκά καὶ ἀξιοθαύμαστα τὰ ἔργα σου! Διότι ἐσύ, Κύριε γιὰ χάρη μας δέχεσαι τὴν περιτομή, διότι εἶσαι τό πλήρωμα (ἢ πληρότητα) τοῦ Νόμου.

Ἀντλώντας σάν ἀπό πηγὴ ὅλο τὸν πλοῦτο τό μυστηριακό τῆς ἀνέκφραστης σοφίας, μὲ τρόπο πού πρέπει στό Θεό, γιὰ ὅλους θησαύρισες τὰ ρεύματα τῆς Ὀρθοδοξίας, τὰ ὁποῖα τίς καρδιές τῶν πιστῶν τίς εὐφραίνουν, ὁμως τῶν ἀπίστων τὰ δόγματα τὰ βυθίζουν, ὅπως τοὺς ἀξίζει. Γι' αὐτό καὶ μὲ τὰ δύο, χάρη στους κόπους τῆς εὐσεβείας ἀναδείχθηκες ἀκατανίκητος ὑπερασπιστής τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἱεράρχα Βασιλείε, πρέσβευε στό Χριστό, τό Θεό, νὰ δωρίσει συγχώρηση τῶν σφαλμάτων, σ' αὐτοὺς πού ἐορτάζουν μὲ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

<p>Δόξα... (Τό αυτό). Καὶ νῦν...</p> <p>Ὡς ὑπάρχων ἄβυσσος, φιλανθρωπίας, ἐνεδύσω Δέσποτα, μορφὴν τοῦ δούλου, καὶ σαρκί, περιετμήθης δωρούμενος, ἀνθρώποις πᾶσι, τὸ μέγα σου ἔλεος.</p> <p>Τῇ δυνάμει τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, καθελὼν τὰς αἰρέσεις τὰς ζοφεράς, πάντα τὰ φρουάγματα, τοῦ Ἀρείου ἐβύθισας· τοῖς γὰρ βροτοῖς τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἀνεκήρυξας, καὶ τῶν χειρῶν ἐκτάσει, ἐχθροῦς ἐθανάτωσας, πᾶσαν ἐκδιώξας, Σαβελλίου λατρείαν, καὶ πάντα φρονήματα, Νεστορίου κατήρησας. Ἱεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἡ τῶν λόγων σου χάρις τῶν θεϊκῶν, καὶ δογμάτων τὸ ὕψος τὸ μυστικόν, θείας ἡμῖν γέγονεν, ἀναβάσεως κλίμαξ· πνευματικὴν γὰρ Πάτερ, κτησάμενος σάλπιγγα, ἐν αὐτῇ ἐκήρυξας, τὰ θεῖα διδάγματα. Ὅθεν καὶ εἰς τόπον, κατεσκήνωσας χλόης, μισθοὺς τῶν ἀγώνων σου, κομισάμενος Ὅσιε. Ἱεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβὼν, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων Πανάμωμε· διὰ τοῦτο</p>		<p>Δόξα... (Τό ἴδιο). Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἐπειδὴ εἶσαι ἄβυσσος φιλανθρωπίας, ντύθηκες, Κύριε, τῇ μορφῇ τοῦ δούλου, καὶ δέχθηκες τὴ σαρκική περιτομή δωρίζοντας σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Μέ τῇ δύναμη τῶν θεϊκῶν λόγων, ἀφοῦ κατέλυσες τίς σκοτεινές αἰρέσεις, καταπόντισες τὴν αὐθάδεια τοῦ Ἀρείου· διότι κήρυξες στοὺς ἀνθρώπους τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Θεό, καὶ μέ τὴν ὕψωση τῶν χειρῶν (μέ τὴν προσευχή) θανάτωσες τοὺς ἐχθροὺς διώχοντας κάθε λατρεία Σαβελλιανή (αἰρετική), καὶ κατήρησες ὅλα τὰ διδάγματα τοῦ Νεστορίου. Ἱεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε στό Χριστό τὸ Θεό, νά δωρίσει ἄφεση (συγχώρηση) τῶν σφαλμάτων, σ' αὐτοὺς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Ἡ χάρη τῶν θεϊκῶν σου λόγων καὶ τὸ ὕψος τῶν μυστηριακῶν δογμάτων ἔγινε γιὰ μᾶς σκάλα ἀνόδου· Διότι ἔχοντας, Πάτερ, πνευματικὴ σάλπιγγα, μέ αὐτὴν κήρυξες τὰ θεϊκά διδάγματα. Γι' αὐτὸ καὶ κατοίκησες σέ τόπο χλοερό εἰσπράττοντας τοὺς καρπούς τῶν ἀγώνων σου Ἄγιε. Ἱεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε στό Χριστό τὸ Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτοὺς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ Κύριος τῶν ὄλων καὶ Δημιουργός, ἀφοῦ ἔλαβε σάρκα ἀπὸ τὴν ἁγνή μήτρα σου, σέ ἀνέδειξε προστάτη τῶν ἀνθρώπων, Πάναγνη, γι' αὐτὸ ὅλοι σ' ἐσένα καταφεύγου-</p>
--	--	---

πάντες, πρὸς σε καταφεύγομεν, ἰλασμόν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α'. ντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα...

Ἁγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἄπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τῇ οἰκουμένῃ.

Ἡ τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

με ζητώντας, Κυρία, συγχώρηση τῶν πταισμάτων, καὶ λύτρωση ἀπὸ τὰ αἰώνια βάσανα καὶ ἀπὸ κάθε κακοποίηση τοῦ φοβεροῦ κοσμοκράτορα (τοῦ διαβόλου)· γι' αὐτὸ σοῦ φωνάζουμε. Πρέσβευε στὸν Υἱό σου καὶ Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτούς πού προσκυνοῦν μέ πίστη τὴν Παναγία σου Γέννηση (τό Πανάγιο τέκνο σου).

Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου.

Ἀπὸ τῆ νεότητά μου μέ πολεμοῦν πολλά πάθη. Ἀλλά ἐσὺ ὁ ἴδιος βοήθησέ με καὶ σῶσε με, Σωτήρα μου.

Ἔσεῖς πού μισεῖτε τὴν Ἱερουσαλήμ καταισχυθεῖτε (ντραπεῖτε) ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, γιατί θά ἀποξηρανθεῖτε ὡς χόρτο ἀπὸ τῆ φωτιά.

Δόξα ...

Ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα κάθε ψυχὴ ζωογονεῖται, καὶ μέ τὴν πνευματικὴ καθάρση ὑψώνεται, γίνεται λαμπρὴ ἀπὸ τὴν Τριαδικὴ Μονάδα (τὴν Ἁγία Τριάδα) μέ τρόπο ἱερό καὶ μυστηριώδη.

Καὶ νῦν ...

Ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀναβλύζουν οἱ ποταμοὶ τῆς Χάριτος, καὶ ἀρδεύουν (ποτίζουν) ὀλόκληρη τὴ φύση, γιὰ νά ζωογονεῖται.

Προκείμενο.

Τὸ στόμα μου θά πεῖ σοφὰ λόγια, καὶ ἡ καρδιά μου μετὰ ἀπὸ μελέτη θά ἐκφράσει σύνεση.

Στίχ. Ἀκούστε τα αὐτὰ ὅλα τὰ ἔθνη. βάλτε τα καλά στὰ αὐτιά σας, ἐσεῖς πού κατοικεῖτε στὴν οἰκουμένη.

Ἡ τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατά Ἰωάννην. (Γ'. 1-9).

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν τῶν προβάτων ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν ἐκεῖνος κλέπτῃς ἐστὶ καὶ ληστῆς· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πάντα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσουσιν ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν ὁ Ἰησοῦς, Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Δόξα...

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατά Ἰωάννην. (Γ'. 1-9).

Εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πού ἤλθαν κοντά του· Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι αὐτός πού δέν μπαίνει ἀπὸ τῆς θύρας στὴν αὐλή τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀνεβαίνει ἀπὸ ἀλλοῦ, ἐκεῖνος εἶναι κλέφτης καὶ ληστῆς· ἀλλὰ ἐκεῖνος πού μπαίνει ἀπὸ τῆς θύρας, αὐτός εἶναι βοσκός τῶν προβάτων. Σ' αὐτὸν ἀνοίγει τῆς θύρας ὁ θυρωρός, καὶ τὰ πρόβατα ἀκούουν τῆς φωνῆς του, καὶ φωνάζει τὰ πρόβατά του ὀνομαστικά, καὶ τὰ βγάζει ἔξω. Καὶ ὅταν βγάλει τὰ πρόβατά του, προχωρεῖ μπροστά ἀπ' αὐτά, καὶ τὰ πρόβατα τὸν ἀκολουθοῦν, γιατί ἀναγνωρίζουν τῆς φωνῆς του· τὸν ξένον ὅμως δέν θά τὸν ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ θά φύγουν ἀπ' αὐτόν, διότι δέν ἀναγνωρίζουν τῆς φωνῆς τῶν ξένων. Αὐτό τὸν ἀλληγορικό λόγο εἶπε σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, ἐκεῖνοι ὅμως δέν κατάλαβαν τί σημασία εἶχαν αὐτά πού τοὺς ἔλεγε. Εἶπε λοιπὸν πάλι ὁ Ἰησοῦς σ' αὐτούς· Ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Ὅλοι, ὅσοι ἤλθαν πρὶν ἀπὸ μένα, εἶναι κλέφτες καὶ ληστές· ἀλλὰ δέν τοὺς ἄκουσαν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα· Ἐάν κάποιος μπεῖ μέσα ἀπὸ ἐμένα, θά σωθεῖ, καὶ θά μπεῖ (στὴ μάνδρα) καὶ θά βγεῖ, καὶ θά βρεῖ βοσκὴ (τροφή).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Δόξα ...

Μέ τις πρεσβεῖες τοῦ Ἱεράρχου, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψε (σβῆσε) τὰ πλήθη τῶν δικῶν μου σφαλμάτων.

<p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.</p> <p>Πεντηκοστάριον.</p> <p>Ἐεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ γέγονας ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι.</p> <p>Σῶσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37).</p> <p>Κανόνες.</p> <p>Ωιδὴ Α'. Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».</p> <p>Ἡ Ὀγδοάς, φέρουσα τύπον τοῦ μέλλοντος, τῇ σῇ Χριστὲ λαμπρύνεται, καὶ ἀγιάζεται, ἐκουσίῳ πτωχεῖα· ἐν ταύτῃ γὰρ νομίμως, περιετμήθησας σαρκί.</p> <p>Περιτομὴν, δέχεται τῇ ὀγδοάδι Χριστός, τῆς ἑαυτοῦ γεννήσεως· καὶ ταύτης σήμερον, τὴν σκιὰν καταστέλλει, τὸ φῶς ἐξανατέλλων, τῆς νέας χάριτος.</p> <p>Τοῦ ἁγίου.</p> <p>Σοῦ τὴν φωνὴν, ἔδει παρῆναι Βασιλείε, τοῖς ἐγχειρεῖν ἐθέλουσι, τοῖς ἐγκωμίοις σου, ἀλλὰ Πάτερ συγγνώμων, γενόμενος τὴν χάριν, νέμοις ἀφθόνως ἡμῖν.</p> <p>Τὸ ἐμπαθές, σκίρτημα τῆς τυραννοῦσης σαρκός, φιλοσοφίας ἔρωτι, ἐπαιδαγωγήσας· διὸ ἐν</p>		<p>Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...</p> <p>Μέ τις πρεσβείες τῆς Θεοτόκου, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψε τὰ πλήθη τῶν δικῶν μου σφαλμάτων.</p> <p>Πεντηκοστάριον.</p> <p>Ἐεχύθηκε ἡ χάρις σὲ χεῖλη σου, Ἄγιε Πάτερ· καὶ ἔγινες ποιμένας (βοσκός) τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διδάσκοντας τὰ λογικὰ πρόβατα νὰ πιστεύουν σὲ Τριάδα ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας), σὲ μία Θεότητα.</p> <p>Σῶσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37).</p> <p>Κανόνες.</p> <p>Ωιδὴ Α'. Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>Ἐλάτε, λαοί, νὰ ψάλουμε ὕμνο στό Χριστό τό Θεό, πού χώρισε τή θάλασσα, καὶ ὁδήγησε τό λαό, πού ἔβγαλε ἀπό τή σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων, διότι εἶναι δοξασμένος.</p> <p>Ἡ ὀγδὴ ἡμέρα πού ἀποτελεῖ προτύπωση τῆς μέλλουσας ζωῆς, λαμπρύνεται καὶ ἀγιάζεται μέ τή δική σου, Χριστέ, θεληματική πτωχεῖα· διότι κατ' αὐτήν καταδέχθηκες τή σαρκική περιτομή κατά τόν Νόμο.</p> <p>Ὁ Χριστός δέχεται περιτομή κατά τήν ὀγδὴ ἡμέρα ἀπό τή Γέννησή του· καὶ καταργεῖ σήμερα τή σκιά της, ἀνατέλλοντας τό φῶς τῆς νέας Χάρης.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου.</p> <p>Ἐπρεπε νὰ εἶναι παροῦσα ἡ δική σου φωνή, σέ ὅσους θέλουν νὰ σοῦ πλέκουν ἐγκώμια· ἀλλά, Πάτερ, συγχωρώντας μας μοίραζε σ' ἐμᾶς τή χάρι σου μέ ἀφθονία.</p> <p>Τίς ἐμπαθεῖς παρορμήσεις τῆς τυραννικῆς σάρκας τίς παιδαγωγήσες μέ τήν ἀγάπη τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας·</p>
--	--	---

ἀκηράτοις, ἀύλιζή βασιλείοις, Πάτερ Βασίλειε.

Τῶν ἀρετῶν, σὺ τὴν τραχεῖαν βαδίσας ὁδόν,
ἐπὶ τὴν λείαν ἔφθασας, καὶ ἀστασίαστον, τὴν
οὐράνιον βάσιν, καὶ πᾶσιν ἀνεδείχθης, τύπος Βα-
σίλειε.

Τὰ τῆς ψυχῆς, πάθη χρησίμως Βασίλειε, ἅμα δὲ
καὶ τοῦ σώματος, ἐν τῷ τοῦ Πνεύματος, περιέτε-
μες ξίφει· σαυτὸν δέ, τῷ Δεσπότη, θῦμα προσήνε-
γκας.

Σὺ γεγονώς, μύστης ἀρρήτων Βασίλειε, τό τοῦ
Χριστοῦ βασίλειον, ἐμυσταγόγησας, Ἱεράτευμα
Πάτερ, σαφῶς τὸ τῆς Τριάδος, φῶς ἀπαστράψας
ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐξειπεῖν, σοῦ κατ' ἀξίαν δυνήσεται, τὴν
ὑπὲρ λόγον σύλληψιν; Θεὸν γὰρ τέτοκας, ἐν
σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ἐπιφανέντα Σωτῆρα πάντων
ἡμῶν.

Ωιδὴ Γ' . Τῆς Ἑορτῆς.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώ-
σας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον,
εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Ὁ λόγος σαρκωθεὶς ὁ ὑπερούσιος, εἰς λῆξιν
τοῦ Νόμου περιετμήθη, ἀπαρχὰς δὲ θείας χάριτος,
καὶ ζωῆς ἀκηράτου ἡμῖν δέδωκε.

Τοῦ Νόμου πληρωτῆς ὡς οὐκ ἀντίθεος,

γι' αὐτό καὶ κατοικεῖς σέ καθαρά ἀνάκτορα, Πάτερ Βασί-
λειε.

Ἀφοῦ βάδισες ἐσὺ τὸν τραχὺ δρόμο τῶν ἀρετῶν,
ἔφθασες στὴν οὐράνια βάση τὴν εὐθεία καὶ ἀταλάντευτη,
καὶ σέ ὄλους ἀναδείχθηκες ὑπόδειγμα πρὸς μίμηση, Βασί-
λειε.

Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ μαζί καὶ τοῦ σώματος τὰ πε-
ριέτεμες (τά ἔκοψες) μέ τό ξίφος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κα-
τά τρόπον ὠφέλιμο, Βασίλειε· καὶ τὸν ἑαυτό σου τὸν πρό-
σφερεις ὡς θυσία στὸν Κύριο.

Ἐσὺ, Πάτερ, ἔχοντας γίνεις μυσταγωγός (γνώστης καὶ
διδάσκαλος) τῶν ἀπορρήτων (τῶν ἀνεκφράστων μυστηρί-
ων), μυσταγόγησες (καθοδήγησες) τό λαό τοῦ Χριστοῦ,
πού λέγεται «βασίλειο ἱεράτευμα» (βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς)
ἀστράφτοντας καθαρά σ' ἡμᾶς τό φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Θεοτοκίο.

Ποῖός μπορεῖ νά διηγηθεῖ ἐπάξια τὴ σύλληψή σου ,
πού ὑπερβαίνει τὴ λογική; διότι ἐγέννησες τό Θεό μέ σαρ-
κα, Παναγία, πού ἐμφανίσθηκε σ' ἡμᾶς καὶ εἶναι Σωτῆρας
ὅλων μας.

Ωιδὴ Γ' . Τῆς ἑορτῆς.

Στερέωσέ μας, Κύριε, σ' ἐσένα, Ἐσὺ πού μέ τό ξύλο τοῦ
Σταυροῦ νέκρωσες τὴν ἁμαρτία, καὶ φύτεψε τὸν φόβο σου
μέσα στίς καρδιές ἡμῶν πού σέ ὑμνοῦμε.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ὑλική οὐσία,
δέχθηκε τὴν περιτομή γιὰ νά καταργηθεῖ ὁ Νόμος τοῦ
Μωσῆ· καὶ μᾶς ἔδωσε τὴν ἀπαρχή (τά πρῶτα ἀγαθὰ) τῆς
θείας Χάρης καὶ τῆς ἀμόλυντης ζωῆς.

Ὅταν ὁ Χριστὸς σαρκώθηκε, ἀναδείχθηκε ἐκπληρωτῆς

ὑπάρχων Χριστὸς σεσαρκωμένος, ἀνεδείχθη καὶ ἠξίωσεν, ἐκὼν περιτμηθῆναι ὀκταήμερος.

Τοῦ Ἁγίου.

Παιδείας γεγωνῶς ἀπάσης ἔμπλεως, οὐ μόνον τῆς κάτω καὶ πατουμένης πολλῶ μᾶλλον δὲ τῆς κρείττονος ἀνεδείχθης τῷ κόσμῳ φῶς Βασίλειε.

Τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου στοιχειούμενος· ἀρχὴ γὰρ σοφίας, οὗτος ὑπάρχει, τῇ φιλίᾳ τῆς ἀμείνονος, ἐπτερώθης σοφίας ὦ Βασίλειε.

Βασίλειε σοφῶς ἐπέβης πράξεως, καὶ προᾶξιν ἐπίβασιν θεωρίας, θειοτέρας ἐπιδέδειξαι, καὶ τῶν ὄντων τὴν γνῶσιν ἐμυήθης σαφῶς.

Συνέδραμε Χριστοῦ καὶ συνεξέλαμψεν, ἡ μνήμη σου, Πάτερ, τοῖς γενεθλίοις, ὧν τὸ ἄφραστον μυστήριον, ταῖς σαῖς διδασκαλίαις ἐφανερώσας.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως ἐν γαστρὶ Θεὸν συνέλαβες, καὶ τίκεις ἀφράστως σεσαρκωμένον, εἰς ὃν βλέπειν οὐ τολμῶσιν Ἄγνη, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις Ἄειπάρθενε.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Κάθισμα.

Ἐξανοίξας τὸ στόμα λόγῳ Θεοῦ, ἐξηρεύξω σοφίαν κήρυξ φωτός, καὶ φρόνημα ἔνθεον, τῇ οἰκουμένην κατέσπειρας· τῶν γὰρ Πατέρων ὄντως,

τοῦ Νόμου, διότι δέν ἦταν ἀντίθετος μέ τό Θεό, καί ζήτησε μέ τή θέλησή του, νά ὑποστει τὴν περιτομή ὀκταήμερος.

Τοῦ Ἁγίου.

Γεμάτος ἀπό κάθε εἶδος παιδείας, ὄχι μόνο τῆς ἀνθρώπινης, πού ποδοπατεῖται, ἀλλά πολύ περισσότερο τῆς ἀνώτερης, ἀναδείχθηκες στόν κόσμο φῶς, Βασίλειε.

Καταρτισμένος, Βασίλειε, μέ τό φόβο τοῦ Κυρίου, γιατί αὐτός εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας, πῆρες φτερά ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης τῆς ἀνωτέρας σοφίας.

Βασίλειε, μέ σοφία ἀνέβηκες στήν πράξη (πρακτική ἀρετή), καί ἔδειξες, ὅτι ἡ πράξη εἶναι φορέας γιά πιά θεϊκή θεωρία (τή θέα τοῦ Θεοῦ), καὶ μυήθηκες μέ σαφήνεια στά μυστήρια γιά ὅλα ὅσα ὑπάρχουν.

Συνέπεσε καί ἔλαμψε, Πάτερ, ἡ μνήμη σου μέ τά γενέθλια τοῦ Χριστοῦ, τῶν ὁποίων (γενεθλίων) τό ἀνέκφραστο μυστήριο φανέρωσες μέ τίς δικές σου διδασκαλίες.

Θεοτοκίο.

Χωρίς σπορά ἀνδρός συνέλαβες στήν κοιλιὰ σου Θεό, καί γεννᾷς μέ σάρκα κατά τρόπον ἀδύνατο νά ἐκφρασθεῖ, αὐτόν, τόν ὁποῖο δέν τολμοῦν νά βλέπουν, Ἄγνη Ἄειπάρθενε (παντοτεινή Παρθένη), οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Κάθισμα.

Ἀφοῦ ἀνοίξες διάπλατα τό στόμα σου μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐξέφρασες σοφία, κήρυκα τοῦ φωτός, καί ἔσπειρες στήν οἰκουμένη φρόνημα θεϊκό· διότι, ἀφοῦ ἐπεκύρωσες

κυρώσας τὰ δόγματα, κατὰ Παῦλον ὥφθης, τῆς πίστεως πρόμαχος· ὅθεν καὶ Ἀγγέλων, συμπολίτης ὑπάρχεις καὶ τούτων συνόμιλος, ἀνεδείχθης μακάριε, Θεοφάντορ Βασίλειε, πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Πᾶσαν ἠρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὥσπερ ὕδασι ταῖς διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας ἐνσπείρας τὰ δόγματα· ἢ τῆς ζωῆς γὰρ πηγὴ ὁ Χριστὸς ἐν σοί, ἐπανεπαύσατο ὄντως Βασίλειε, ὃν ἰκέτευε, ὡς παρηρησίαν κεκτημένος θεόπνευστε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Ὁ τῶν ὄλων Κύριος, περιτομὴν ὑπομένει, καὶ βροτῶν τὰ πταίσματα, ὡς ἀγαθὸς περιτέμνει· δίδωσι τὴν σωτηρίαν σήμερον κόσμῳ, χαίρει δὲ ἐν τοῖς ὑψίστοις καὶ ὁ τοῦ Κτίστου, Ἱεράρχης καὶ φωσφόρος, ὁ θεῖος μύστης Χριστοῦ Βασίλειος.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Ἑορτῆς.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλόφρονε».

Περιτέμνεσθαι πέπαυται ἀφ' οὗ Χριστὸς ἐκὼν περιετμήθη, τῶν Ἑθνῶν τὰ πλήθη, σώζων τῇ χάριτι.

Τὴν τοῦ μέλλοντος ἀληκτον, ἢ ὀγδοῆς ζωὴν ἐξεικονίζει, ἐν ἣ ὁ Δεσπότης, περιετμήθη Χριστός.

ἀληθινὰ τὰ δόγματα τῶν πατέρων, σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Παύλου, φάνηκες πρόμαχος (ὑπερασπιστής) τῆς πίστεως· γι' αὐτὸ καὶ εἶσαι συμπολίτης τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀναδείχθηκες συνόμιλός τους (σύντροφος) μακάριε, Θεοφάντορ (ἐσὺ πού φανερῶνεις τὸ Θεό) Βασίλειε, ἰκέτευε τὸ Χριστὸ τὸ Θεό, νά δωρίσει συγχώρηση, σέ ὅσους γιορτάζουν μὲ πόθο τὴν ἀγία μνήμη σου.

Δόξα ...

Πότισες ὅλη τὴν οἰκουμένη μὲ νερά τίς διδαχές σου, σπέρνοντας τὰ δόγματα τῆς εὐσεβείας· διότι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ Χριστός, ἀναπαύθηκε ἐπάνω σ' ἐσένα, Βασίλειε· Αὐτὸν ἰκέτευε, θεόπνευστε (ἐμπνευσμένε ἀπὸ τὸ Θεό), ἐπειδὴ ἔχεις θάρρος, νά δωρίσει σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ...

Ὁ Κύριος τῶν ὄλων ὑπομένει περιτομὴ, καὶ περικόπτει τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀγαθός· σήμερον δίνει τὴ σωτηρία στὸν κόσμον καὶ χαίρεται στὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Ἱεράρχης τοῦ Κτίστου καὶ φωτοφόρο ἄστρο, δηλαδὴ ὁ ἱερός μυσταγωγὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Βασίλειος.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς ἑορτῆς.

Ἄκουσα, Κύριε, τὴ φήμη γιὰ τὴν οἰκονομία σου (τὴ φροντίδα σου γιὰ μᾶς), καὶ σ' ἐδόξασα, μόνε φιλόφρονε.

Ἐπαυσε ἡ συνήθεια, νά περιτέμνονται οἱ ἄνθρωποι, ἀφότου ὁ Χριστὸς δέχθηκε τὴν περιτομὴ, σώζοντας τὰ πλήθη τῶν Ἑβραίων μὲ τὴ Χάρη του.

Τὴ μελλοντικὴ ἀτελεύτητη (ἀτελείωτη) ζωὴ προεικονίζει ἡ ὀγδοὴ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία δέχθηκε τὴν περιτομὴ ὁ Κύριος, ὁ Χριστός.

<p>Τοῦ Ἁγίου. Καλλωπίζεται ὡσπερ, τῷ τόκῳ Χριστοῦ, ἡ Νύμφη Ἐκκλησία, οὕτω καὶ τῇ μνήμῃ σου Παμμακάριστε.</p> <p>Σεμνυνόμενος τέκνον, ὑπάρχειν Θεοῦ, θεότη- τα εἰς κτίσιν, εὐσεβῶς Βασίλειε οὐ κατήγαγες.</p> <p>Ἀταπείνωτος ὠφθης, Θεῷ συμμαχῶν, Βασί- λειε ὁ πᾶσι, τῷ αὐτοῦ προστάγματι ταπεινούμενος.</p> <p>Τῇ Ἐκκλησίᾳ δέδοσαι, παρὰ Θεοῦ χαράκωμα, καὶ τεῖχος ὄχυρόν, Βασίλειε παμμακάριστε.</p> <p>Τοῖς ἀντιθέοις πέλεκυς, ἐκκοπτικός, καὶ πῦρ καταναλίσκον, τὴν ἀπάτην ὠφθης Πάτερ Βασί- λειε.</p> <p>Θεοτοκίον. Δυσωποῦμέν σε Ἄχραντε, ἡ τὸν Θεὸν ἀσπόρως συλλαβοῦσα, τοῦ ἀεὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Τῆς ἑορτῆς. «Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητὴς Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμά- των, ὀδήγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώσκομεν».</p> <p>Σὺ ἐκ Παρθένου Μητρός, ἀνερμηνεύτως προελθὼν Κύριος, καὶ τὴν βροτῶν μὴ ἀπαξιώσας, ἐνδύσασθαι μορφήν, ὡς βρέφος νομίμως, τὸν Νό- μον ἐπλήρωσας.</p> <p>Νυκτὶ ἐξωμοίωται, ὡς τὴν σκιὰν τὴν νομικὴν στέργουσα, τὸν Ἰσραὴλ ἡ γεννησαμένη, ἐξ ἧς</p>			<p>Τοῦ Ἁγίου. Στολίζεται ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, ὅπως μέ- τῃ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ μέ τῇ μνήμῃ σου, παμ- μακάριστε.</p> <p>Καυχώμενος μέ εὐσέβεια, ὅτι εἶσαι τέκνο τοῦ Θεοῦ, Βασίλειε, δὲν ὑποβίβασες τὸ Θεὸ στήν κτίση (σέ κτίσμα).</p> <p>Φάνηκες ἀταπείνωτος (ἀνυποχώρητος) συμμαχῶν τας μέ τὸ Θεό, Βασίλειε, ἐσύ πού ταπεινωσόσουν σέ ὅλα μπροστά στό πρόσταγμά του.</p> <p>Στὴν Ἐκκλησία δόθηκες ἀπό τὸ Θεό ὡς χαράκωμα καὶ τεῖχος ὄχυρό, Βασίλειε παμμακάριστε.</p> <p>Στούς ἀντίθεους φάνηκες κοφτερός πέλεκυς (τσεκού- ρι) καὶ φωτιά πού καίει τὴν ἀπάτη, Πάτερ Βασίλειε.</p> <p>Θεοτοκίον. Σέ ἱκετεύουμε, Ἀγνή, ἐσύ πού συνέλαβες τὸν Θεό χω- ρίς σπέρμα ἀνδρός, νά πρεσβεύεις πάντοτε ὑπὲρ τῶν δού- λων σου.</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Τῆς ἑορτῆς. Ἐσύ Κύριε, χορηγέ τοῦ φωτὸς καὶ Δημιουργέ τῶν αἰώνων, ὀδήγησέ μας στό φῶς τῶν ἐντολῶν σου· διότι ἐκτός ἀπό σένα ἄλλον Θεό δὲν γνωρίζουμε.</p> <p>Ἐσύ Κύριε, ἀφοῦ προῆλθες ἀπὸ Παρθένο Μητέρα, καὶ δὲν ἀπαξιώσες (δὲν ἀρνήθηκες), νά ντυθεῖς τῇ μορφῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Βρέφος, ἐκπλήρωσες τὸν Νόμο σύμφωνα μέ τὸν Νόμο.</p> <p>Αὐτὴ πού γέννησε τὸν Ἰσραὴλ (ἡ συναγωγή) ἐξομοιώθηκε μέ τὴ νύκτα, γιατί ἀνεχόταν τὴ σκιά τοῦ Νό-</p>
---	--	--	---

ἀπαστράψαν, τὸ φῶς τὸ τοῦ κόσμου, Χριστὸς πεφανερώται.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἄγει διπλὴν ἀληθῶς, ἡ Ἐκκλησία ἑορτὴν σήμερον. Περιτομῆς, ὡς βρέφος Δεσπότη, ὀφθέντος ἐπὶ γῆς, καὶ μνήμης οἰκέτου, σοφοῦ καὶ τρισμάκαρος.

Τὸ ἀκατάληπτον φῶς, ἀναπαυσάμενον ἐν σοὶ, Ὅσιε, φωτιστικὴν λαμπάδα τῷ κόσμῳ, σὲ ἔδειξε Χριστὸς· διό σου τὴν μνήμην, ὑμνοῦμεν Βασίλειε.

Οὐ νομοθέτης Μωσῆς, οὐ πρὸ τοῦ Νόμου, Ἰωσήφ γέγονε, τῆς κατὰ σὲ τροφῆς σιτομέτρης· τῆς θείας γὰρ σαρκός, αὐτὸς ἐστιάτωρ, ἔδειχθης Βασίλειε.

Τὴν τοῦ παντὸς ἀμυδρῶς, ἱστορηθεῖσαν ἐν Σινᾷ Γένεσιν, τῷ Μωυσεῖ, αὐτὸς ἐρμηνεύων, ἐκ θείων θησαυρῶν, ἀνέπτυξας πᾶσι, παμμάκαρ Βασίλειε.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε ἀγνή· Χαῖρε ἡ τὸ φῶς, ἀνατείλασα ἡμῖν· Χαῖρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς ἑορτῆς.

«Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων, ἐκύκλωσέ με ἐσχάτη, ἀλλ' ὡς τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἀνάγαγε Κύριε, Κύριε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου».

Εἴληφε τέλος ὁ Νόμος, ἀφ' οὗ Χριστὸς νηπιᾶ-

μου, ἀπ' αὐτὴν ὅμως ἄστραψε καὶ φανερώθηκε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερα γιορτάζει ἀληθινὰ διπλὴ γιορτὴ· Τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου, πού φάνηκε ὡς βρέφος ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ τῆς μνήμης τοῦ ὑπηρέτη του, τοῦ σοφοῦ καὶ τρισμακάριστου.

Τὸ ἀκατανόητο φῶς, ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ ἀναπαύθηκε σ' ἐσένα, ὅσιε, σὲ ἀνέδειξε φωτεινὴ λαμπάδα στὸν κόσμῳ· γι' αὐτὸ ὑμνοῦμε τὴ μνήμη σου, Βασίλειε.

Οὔτε ὁ νομοθέτης Μωυσῆς οὔτε ὁ Ἰωσήφ πρὸ τοῦ Νόμου ἔγινε σιτομέτρης τῆς τροφῆς σου (αὐτὸς πού ζυγίζει τὴν τροφή)· διότι ἀναδείχθηκες ὁ ἴδιος ἐστιάτορας τῆς σάρκας τοῦ Θεοῦ (τῆς Θ. Κοινωνίας).

Ἐρμηνεύοντας ὁ ἴδιος τὴ δημιουργία τοῦ παντὸς, πού ἐξιστορήθηκε ἀπὸ τὸ Μωυσῆ στό Σινᾶ αἰνιγματωδῶς, τὴν ἀνέπτυξες σὲ ὅλους ἀπὸ τοὺς θείους θησαυροὺς σου, ἀξιομακάριστε Βασίλειε.

Θεοτοκίον.

Σ' ἐσένα πού γέννησες τὸν Χριστό, τὸν Δημιουργό τοῦ παντὸς, κράζομε· Χαῖρε, Ἄγνή· Χαῖρε ἐσύ πού ἀνέτειλες σ' ἐμᾶς τὸ φῶς· Χαῖρε ἐσύ πού χώρεσες τὸν Θεό, πού δέν χωρᾶ (στό σύμπαν).

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς ἑορτῆς.

Μέ περικύκλωσε ἡ χειρότερη ἄβυσσος τῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλὰ ὅπως τὸν Προφήτη Ἰωνᾶ, ἀνακάλεσε, Κύριε, Κύριε, τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τῆ φθορά.

Πῆρε τέλος ὁ Νόμος, ἀφ' οὗ Χριστὸς μέ τὸ νά γίνει

σας, καὶ πληρωτῆς τοῦ Νόμου δειχθεῖς, Περιτομὴν κατεδέξατο, καὶ ἔλυσε τὴν του Νόμου κατάρα.

Σάββατα Περιτομῆ τε, τὸ φρούαγμα τῶν Ἑβραίων, τοῦ ἐπιφανέντος Χριστοῦ, τῷ νεύματι πέπαυται, καὶ ἔλαμψε τὸ τῆς χάριτος ἔαρ.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἐθρεψας, λιμῶ τακείσας, ψυχὰς πενήτων ἀφθόνως, καὶ τὰς τῶν πεινῶντων καρδίας, πάσης ἐνέπλησας, Βασίλειε θεϊκῆς εὐφροσύνης.

Ἐθρεψας ψυχὰς πεινώσας, τροφῇ τῇ ἐπουρανίῳ· ἄρτος γὰρ Ἀγγέλων ὑπάρχει, ὁ λόγος Βασίλειε· οὗ ἄριστος σιτοδότης ἐγένου.

Ἦθροισας τῷ τῆς μελίσης, Βασίλειε φιλοπόνω, ἀρετῆς ἀπάσης τὸ ἄνθος, καὶ περιδέξιος γενόμενος, ἐν αὐταῖς μακαρίζη.

Ἐσπευσας κόσμου ῥαγῆναι, καὶ Θεῷ συμβιοτεῦσαι· διὸ τοῖς ἀστάτοις, καὶ ῥευστοῖς, Πάτερ Βασίλειε, τὰ μένοντα ὡς σοφὸς κατεκτήσω.

Θεοτοκίον.

Βάτος ἐν τῷ Σιναίῳ, ἀφλέκτως προσομιλοῦσα, τῷ πυρὶ προγράφει Μητέρα, τὴν ἀειπάρθενον, Ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Ὁφθης βάσις ἄσειστος τῇ Ἐκκλησίᾳ, νέμων πᾶσιν ἄσυλον, τὴν κυριότητα βροτοῖς, ἐπισφραγίζων σοῖς δόγμασιν, Οὐρανοφάντορ Βα-

νήπιον, καὶ νὰ ἀναδειχθεῖ ἐκπληρωτῆς τοῦ Νόμου, καταδέχθηκε Περιτομῇ, καὶ κατέλυσε τὴν κατάρα τοῦ Νόμου.

Ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου καὶ ἡ περιτομή, τὸ καύχημα τῶν Ἑβραίων, καταργήθηκαν μὲ τὸ νεῦμα τοῦ Χριστοῦ, πού φανερώθηκε, καὶ ἔλαμψε ἡ ἀνοιξη τῆς Χάριτος.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἐθρεψες ἄφθονα τίς ψυχές τῶν πτωχῶν, πού ἔλιωσαν ἀπὸ τὴν πείνα, καὶ τίς καρδιές τῶν πνευματικῶν πεινασμένων τίς γέμισες μὲ κάθε θεϊκῆ εὐφροσύνη, Βασίλειε.

Ἐθρεψες τίς πεινασμένες ψυχές μὲ τὴν ἐπουράνια τροφή· διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι τροφή τῶν Ἀγγέλων, Βασίλειε· αὐτοῦ τοῦ λόγου ἔγινες ἄριστος τροφοδότης.

Συγκέντρωσες, Βασίλειε, μὲ τὴ φιλοπονία τῆς μέλισσας τὸ ἄνθος κάθε ἀρετῆς, καὶ ἐπειδὴ ἔγινες ἐπιδέξιος σ' αὐτές (στὶς ἀρετές), μακαρίζεσαι.

Ἐσπευσες νὰ ἀποκοπεῖς ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ νὰ συζητήσεις μὲ τὸ Θεό· γι' αὐτὸ κατέκτησες ὡς σοφός, αὐτὰ πού μένουν αἰώνια, παρὰ τὰ ἄστατα καὶ ρευστὰ (τὰ πρόσκαιρα), Πάτερ Βασίλειε.

Θεοτοκίον.

Ἡ βάτος τοῦ Σινᾶ ἐρχόμενη σέ ἐπαφή μὲ τὴ φωτιά χωρὶς νὰ καίεται, προεικονίζει ὡς Μητέρα ἐσένα τὴν Ἀειπάρθενο (παντοτεινὴ Παρθένο), Ἀνύμφευτη Θεοτόκε Μαρία.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).

Κοντάκιον.

Ἀποδείχθηκες θεμέλιο ἄσειστο γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν, μοιράζοντας τὴ χάρη τοῦ Κυρίου ἀναφαίρετη σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐπισφραγίζοντάς τὴν μὲ τὰ διδάγματά σου,

σίλειε Ὅσιε.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς σωφροσύνης ὁ κρατῆρ, τὸ στόμα τῆς σοφίας, καὶ βάσις τῶν δογμάτων, Βασίλειος ὁ μέγας, πᾶσιν ἀστράπτει νοερώς. Δεῦτε οὖν, καὶ στῶμεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, θερμῶς ἐνατενίζοντες, τοῖς θαύμασι τοῖς τούτου τερπόμενοι, καὶ ὥσπερ λαμπηδόνη ἀστραφθέντες τῷ φωτὶ αὐτῶν, θαλφθῶμεν τῷ τοῦ βίου καθαρικῷ πνεύματι, μιμούμενοι αὐτοῦ τὴν πίστιν, τὴν ζέσιν, τὴν ταπεινώσιν, δι' ὧν οἶκος ἐδείχθη τοῦ ὄντως Θεοῦ· πρὸς ὃν βοῶντες ὑμνοῦμεν, οὐρανοφάντορ Βασίλειε Ὅσιε.

Συναξάριον .

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐορτάζομεν τὴν κατὰ σάρκα Περιτομὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Χριστοῦ περιτμηθέντος, ἐτμήθη Νόμος. Καὶ τοῦ Νόμου τμηθέντος, εἰσήχθη Χάρις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τοῦ Μεγάλου.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καταβασίαι. Τῶν Φώτων διπλαῖ.

«Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα, καὶ διὰ ξηρᾶς οἰκείους ἔλκει, ἐν αὐτῷ κατακαλύψας

Ὅσιε Βασίλειε Οὐρανοφάντορα (αὐτὸς ποῦ ἀποκαλύπτεις τὰ οὐράνια πράγματα).

Οἶκος.

Τὸ ποτήρι τῆς σωφροσύνης, τὸ στόμα τῆς σοφίας καὶ τὸ θεμέλιο τῶν δογμάτων, ὁ Μέγας Βασίλειος, φωτίζει ἀστραφτερά ὅλους πνευματικά. Ἐλᾶτε λοιπὸν καὶ ἄς σταθοῦμε στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ ἀτενίζοντάς τον θερμά καὶ χαρούμενοι γιὰ τὰ θαύματά του, καὶ ἀφοῦ λάμπουμε σάν ἀπὸ λαμπάδα ἀπὸ τὸ φῶς αὐτῶν τῶν θαυμάτων, νά θερμανθοῦμε πνευματικά μέ τὸ Πνεῦμα, ποῦ καθαρίζει, μιμούμενοι τὴν πίστη του, τὴ θερμότητά του, τὴν ταπεινώσή του, μέ τίς ὁποῖες ἀναδείχθηκε κατοικία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ· Αὐτόν ὑμνοῦμε φωνάζοντας, Οὐρανοφάντορα Βασίλειε Ὅσιε.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζομε τὴν Περιτομὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχ. Μέ τὴν περιτομὴν τοῦ Χριστοῦ καταργήθηκε ὁ Νόμος. Καὶ μέ τὴν κατάργηση τοῦ Νόμου ἦλθε μέσα μας ἡ Θεία Χάρις.

Τὴν ἴδια ἡμέρα εἶναι ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς μας Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Ἀρχιεπισκόπου τῆς Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας.

Μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες του, Θεέ, ἐλέησέ μας.

Καταβασίεις. Τῶν Φώτων διπλές.

Ἀποκάλυψε (ἔφερε στό φῶς) τὸν πυθμένα τοῦ βυθοῦ, καὶ διαπερνᾷ τοὺς δικούς του διὰ ξηρᾶς βυθίζοντας μέσα

ἀντιπάλους, ὁ κραταιός, ἐν πολέμοις Κύριος, ὅτι δεδόξασται.».

«Στίβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον, Ἕπειρον αὐθις, Ἰσραήλ δεδειγμένον, Μέλας δὲ πόντος, τριστάτας Αἰγυπτίων, Ἐκρυσεν ἄρδην, ὕδατόστρωτος τάφος, Ῥώμη κραταιᾶ, δεξιᾶς τοῦ Δεσπότης.».

«Ἰσχὺν ὁ διδούς, τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος, καὶ κέρας χρηστῶν αὐτοῦ ὑψῶν, Παρθένο ἀποτίκτεται, μολεῖ δὲ πρὸς τὸ Βάπτισμα· διὸ πιστοὶ βοήσωμε· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.»

«Ὅσοι παλαιῶν, ἐκλελύμεθα βρόχων, Βορῶν λεόντων, συντεθλασμένων μύλας, Αγαλλιῶμεν, καὶ πλατύνωμεν στόμα, Λόγω πλέκοντες, ἐκ λόγων μελωδίαν, Ὡι τῶν πρὸς ἡμᾶς, ἦδεταί δωρημάτων.

«Ἀκήκοε Κύριε φωνῆς σου, ὃν εἶπας· Φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ ὅτε ἐβρόντησας πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων, τῷ σῶ μαρτυρούμενος Υἱῷ, ὅλος γεγονώς τοῦ παρόντος, Πνεύματος δὲ ἐβόησε, Σὺ εἶ Χριστός, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

«Πυρσῶ καθαρθεὶς μυστικῆς θεωρίας, Ὑμνῶν Προφήτης τὴν βροτῶν καινουργίαν, Ῥήγνυσι γῆρυν, Πνεύματι κροτουμένην, Σάρκωσιν

σ' αὐτόν τούς ἀντιπάλους ὁ δυνατός στὸν πόλεμο Κύριος, διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

Ὁ Ἰσραηλιτικός λαὸς βαδίζει (πεζοπορεῖ) ἐπάνω στὸν τρικυμισμένο σάλο τῆς θάλασσας, πού παρουσιάσθηκε πάλι ὡς ἠπειρος (ξηρὰ). Καί ἡ μαύρη θάλασσα ὡς τάφος στρωμένος μὲ νερό σκέπασε ὄλωσδιόλου τούς ἀρματηλάτες τῶν Αἰγυπτίων μὲ τὴν ἰσχυρὴ δύναμη τῆς δεξιᾶς (χειρός) τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος δίνει δύναμη στοὺς βασιλεῖς μας, καὶ ἐξυψώνει τὴν δύναμη τῶν ἐκλεκτῶν του, γεννιέται ἀπὸ Παρθένο καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ βάπτισμα· γι' αὐτό, πιστοί, ἄς φωνάξουμε· Δέν ὑπάρχει ἅγιος ὅπως ὁ Θεὸς μας, καὶ δέν ὑπάρχει δίκαιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Ὅσοι ἔχουμε ἐλυθερωθεῖ ἀπὸ τίς παλαιές παγίδες, ἀπὸ ἀδηφάγα λιοντάρια πού ἔχουν ὅμως σπασμένα τὰ δόντια τους, ἄς αισθανόμαστε ἀγαλλίαση, καὶ ἄς ἀνοιξομε διάπλατα τὸ στόμα μας πλέκοντας μελωδία στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ λόγια ποιητικά, (διότι) μὲ αὐτό (μὲ τὴν ὑμνωδία) ἀπὸ ὅσα δῶρα (μας χάρισε ὁ Θεός) εὐχαριστεῖται περισσότερο.

Ἄκουσε, Κύριε, τὴ φωνὴ σου ὁ Πρόδρομος, τὸν ὁποῖο ὀνόμασες, «φωνὴ πού φωνάζει στὴν ἐρημο», ὅταν βρόντησες ἐπάνω στὰ πολλά νερά τοῦ Ἰορδάνη δίδοντας μαρτυρία γιὰ τὸν Υἱό σου· καὶ γεμάτος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού ἦταν παρὸν ἐφώνησε δυνατά· Ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός ἢ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμη.

Αφοῦ καθαρίσθηκε μὲ τὴ λαμπάδα τῆς μυστικῆς θεωρίας ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ὑμνώντας τὴν ἀνακαίνιση τῶν θνητῶν βγάζει δυνατὴ φωνή, πού ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ

ἐμφαίνουσιν ἀρρήτου Λόγου, Ὡς τῶν δυναστῶν τὰ κράτη συνετριβή».

«Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός, λῦσαι τὸ κατάκριμα ἥκει, Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου· καθαρσίων δέ, ὡς Θεὸς μὴ δεόμενος, τῷ πεσόντι καθαίρεται ἐν τῷ Ἰορδάνῃ· ἐν ᾧ τὴν ἔχθραν κτείνας, ὑπερέχουσιν πάντα νοῦν, εἰρήνην χαρίζεται».

«Ἐχθροῦ ζοφώδους καὶ βεβορβορωμένου, Ἰὸν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι, Νέαν προσωρμίσθημεν ἀπλανῆ τρίβον, Ἄγουςαν ἀπρόσιτον εἰς θυμηδίαν, Μόνοις προσιτήν, οἷς Θεὸς κατηλλάγη».

«Ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, ὁ λύχνος τοῦ Φωτός, ὁ Ἐωσφόρος, ὁ τοῦ Ἡλίου Πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μετανοεῖτε, πᾶσι βοᾷ τοῖς λαοῖς, καὶ προκαθαίρεσθε· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός, ἐκ φθορᾶς τὸν κόσμον λυτρούμενος».

«Ἰμερτὸν ἐξέφηνε σὺν πανολβίῳ, Ἦχω Πατῆρ, ὄν γαστροὺς ἐξηρεύξατο. Ναὶ φησιν, οὗτος, συμφυῆς γόνος πέλων, Φώταυγος ἐξώρουσεν ἀνθρώπων γένους, Λόγος τέ μου ζῶν, καὶ βροτὸς προμηθεία.

«Νέους εὐσεβεῖς, καμίνῳ πυρὸς προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεῦμα δρόσου, ἀβλαβεῖς διε-

Ἄγιο Πνεῦμα, καὶ φανερῶναι τὴν σάρκωσιν τοῦ ἀνεκφράστου Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔχουν συντριβεῖ οἱ ἐξουσίαι τῶν δυνατῶν (τῶν δαιμόνων).

Ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς ἔχει ἔλθει, γὰρ νὰ καταλύσει τὴν καταδίκη τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ· καὶ χωρὶς νὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάθαρσιν ὡς Θεός, δέχεται κάθαρσιν γὰρ χάριν τοῦ πεσμένου (τοῦ ἀνθρώπου) στὸν Ἰορδάνῃ· ὅπου, ἀφοῦ σκότωσε τὴν ἔχθραν, χαρίζει εἰρήνην ἀνώτερη ἀπὸ κάθε διάνοια.

Λουσομένοι μὲ τὴν κάθαρσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὸ δηλητήριον τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μολυσμένου, ἀγκυροβολήσαμε σὲ λιμάνι σὲ νέα ἀσφαλῆ πορεία, ἢ ὅποια ὁδηγεῖ σὲ χαρὰ ἀπρόσιτη (ἀπλησίαστη), καὶ ἢ ὅποια εἶναι προσιτή (εὐκόλη) σὲ πλησίασμα) μόνο σ' ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους συμφιλιώθηκε ὁ Θεός.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, τὸ λυχνάρι τοῦ φωτός, τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς, ὁ Πρόδρομος τοῦ Ἡλίου στὴν ἔρημον φωνάζει σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς· Μετανοεῖτε, καὶ καθαρισθεῖτε προκαταβολικά· διότι νὰ, εἶναι παρὼν ὁ Χριστός λυτρῶνοντας τὸν κόσμον ἀπὸ τὴ φθορά.

Ὁ Πατέρας μὲ τὴν τρισμακάρια φωνὴν τοῦ παρουσίασε ἐπιθυμητὸ (ἀγαπητὸ), ἐκεῖνον τὸν ὁποῖο γέννησε ἀπὸ τὰ σπλάχνα του. Ναὶ, λέγει, αὐτός (πού βαπτίζεται) ὑπάρχοντας Υἱός στενά συνδεδεμένος μαζί μου ὅπως τὸ φῶς μὲ τὴν αὐγή, ξεπήδησε ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχοντας καὶ Λόγος μου ζωντανός, καὶ ἄνθρωπος ἀπὸ πρόνοια (ἀγάπη).

Τοὺς εὐσεβεῖς νέους πού ἦλθαν σὲ ἐπαφή μὲ τὸ καμίνι τῆς φωτιᾶς, ἢ πνοὴ τῆς δροσιᾶς πού σφύριζε, καὶ ἢ κάθο-

φύλαξε, καὶ θείου Ἀγγέλου συγκατάβασις, ὅθεν ἐν φλογὶ δροσιζόμενοι, εὐχαρίστως ἀνέμελλον, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

«Ἐφλεξε ρείθρω τῶν δρακόντων τὰς κάρας, Ὁ τῆς καμίνου τὴν μετάρσιον φλόγα, Νέους φέρουσαν εὐσεβεῖς κατευνάσας, Τὴν δυσκάθεκτον ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας, Ὅλην πλύνει δέ, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος».

Αἰνουῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριον.

«Μυστήριον παράδοξον, ἡ Βαβυλῶνος ἔδειξε κάμιнос, πηγάσασα δρόσον, ὅτι ρείθροις ἔμελλεν, ἄυλον πῦρ εἰσδέχεσθαι ὁ Ἰορδάνης, καὶ στέγειν σαρκί, βαπτιζόμενον τὸν Κτίστην, ὃν εὐλογοῦσι Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

«Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίσις γνωρίζεται. Υἱοὶ δὲ φωτός, οἱ πρὶν ἔσκοτισμένοι. Μόνος στενάζει, τοῦ σκότους ὁ προστάτης. Νῦν εὐλογεῖται συντόνως τὸν αἴτιον, Ἡ πρὶν τάλαινα τῶν Ἐθνῶν παγκληρία».

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς Ἑορτῆς.

«Εἰκόνος χρυσοῦς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεπάτησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν

δος τοῦ θεϊκοῦ Ἀγγέλου τοὺς διεφύλαξε ἀβλαβεῖς· γι' αὐτὸ μέσα στὴ φλόγα δροσιζόμενοι εὐχαρίστως ἔψαλλαν· Ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Ἐκαψε μὲ νερό τὰ κεφάλια τῶν δρακόντων, Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατεύνασε (ἔκανε νά καταλαγιάσει) τὴν ὑψωμένη φλόγα τῆς καμίνου, πού εἶχε μέσα της τοὺς εὐσεβεῖς νέους· καὶ μὲ τὴ δροσιά τοῦ Ἁγίου Πνύματος πλύνει (διαλύει) ὅλη τὴν ἀνυπόφορη καὶ δυσκολοδιάλυτη καταχνιά τῆς ἁμαρτίας

Ἑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Μυστήριον παράδοξον ἔδειξε τὸ κάμινι τῆς Βαβυλώνας πηγάζοντας δροσιά· ὅτι δηλαδή ὁ Ἰορδάνης ἐπρόκειτο νά δεχθεῖ μέσα στὰ νερά του τὴν ἄυλη φωτιά (τῆς Θεότητος), καὶ νά ἀντέξει νά βαπτισθεῖ σαρκικά μέσα σ' αὐτόν ὁ Κτίστης· αὐτόν δοξολογοῦν οἱ λαοὶ καὶ ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἡ κτίσις ἀναγνωρίζεται ἐλεύθερη, καὶ ὅσοι προηγουμένως βρισκόνταν στό σκοτάδι, (ἀναδεικνύονται) παιδιὰ τοῦ φωτός. Μόνος στενάζει ὁ προστάτης τοῦ σκότους (ὁ διάβολος). Τώρα ἄς εὐλογεῖ πρόθυμα τὸν αἴτιο αὐτῶν τῶν δώρων ὀλόκληρη ἡ πρὶν ταλαίπωρη κληρονομιά (κοινωνία) τῶν ἐθνῶν.

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς ἑορτῆς.

Ὅταν ἡ χρυσοῦς εἰκόνα (τὸ ἄγαλμα τοῦ Ναβουχοδονόσορα) λατρευόταν στὴν πεδιάδα τῆς Δεηρᾶ, οἱ τρεῖς νέοι σου καταπάτησαν τὴν ἀθεώτατη διαταγή· καὶ μολονότι ρίχθηκαν στὴ μέση τῆς φλόγας, ἔψαλλαν δροσιζόμενοι· Εἶ-

Πατέρων ἡμῶν».

Λαμπρὰ παμφαῆ, τὰ Γενέθλια Χριστοῦ, καὶ τῆς τοῦ μέλλοντος, ἀνακαινίσεως ὑπογράφοντα, τὸ μυστήριον σήμερον· ὅτι νομικῆ διατάξει, ὁ Σωτὴρ περιτέμνεται, οὐχ ὡς Θεός, ἀλλ' ὡς βροτός, καὶ Νόμου πλήρωμα.

Τὸν Νόμον πληρῶν, ὁ τοῦ Νόμου Ποιητής, τὴν σάρκα σήμερον, ἐθελουσίως περιτέμνεται, περιτομὴν ἐργαζόμενος, τοῦ τῆς ἁμαρτίας χειμῶνος, καὶ κραυγάζειν δωρούμενος· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου.

Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα πέφηνε, σὺ δὲ τοῦ Πνεύματος, ὦ Βασίλειε, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, οἶκός τε τῆς ὅλης Τριάδος· μακαρία ἡ μνήμη σου· καὶ οἱ δοξάζοντες αὐτήν, ἀντιδοξάζονται.

Βυθίσας τὸν νοῦν, εἰς τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ τὰ ἀκατάληπτα, καὶ συλλεξάμενος τὸν πολύτιμον, σὺ μαργαρίτην τῆς γνώσεως, ἐπλούτισας τὸν κόσμον σοφία, καὶ κραυγάζειν ἐδίδαξας. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡ σύμπνοια νοῦ, ἱερά τε ξυνωρίς, ἢ ὡσπερ μία ψυχὴ, ἐν δυσὶ σώμασιν ἀδιαίρετος, ἐν Γρηγορίῳ Βασίλειος, πόθῳ θεϊκῶ συνημμένοι, ἐν Βασιλείῳ Γρηγόριος, νῦν ἱκετεύσατε Χριστόν, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς ὑμῶν.

Πατὴρ ὀρφανῶν, καὶ χηρῶν προασπιστής, καὶ πλοῦτος πένησι, τῶν ἀσθενούντων ἢ παράκλησις,

σαὶ δοξασμένος, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Εἶναι λαμπρὰ καὶ ὀλόφωτα τὰ Γενέθλια τοῦ Χριστοῦ, καὶ προτυπώνουν σήμερα τὸ μυστήριον τῆς ἀναδημιουργίας· διότι σύμφωνα μὲ τὴ νομικὴ ἐντολή ὁ Σωτὴρας δέχεται περιτομή, ὄχι ὡς Θεός, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐκπληρωτὴς τοῦ Νόμου.

Ἐκπληρώνοντας σήμερα τὸ Νόμο ὁ Δημιουργὸς τοῦ Νόμου, περιτέμνεται σαρκικά μὲ τὴ θέλησή του, πραγματοποιώντας τὴ διακοπὴ τῆς βαρυχειμωνιάς τῆς ἁμαρτίας, καὶ δίνοντάς μας ὡς δῶρο τὸ νὰ κραυγάζουμε· Εἶσαι δοξασμένος, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Υἱὸς φάνηκε εἰκόνα τοῦ Πατρὸς, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ· κι ἐσύ, Βασίλειε, (φάνηκες) καθαρὸς καθρέφτης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ κατοικία ὀλόκληρης τῆς Ἁγίας Τριάδος· ἡ μνήμη σου εἶναι μακάρια, καὶ ὅσοι τὴν δοξάζουν, δοξάζονται ὡς ἀνταπόδοση.

Ἀφοῦ βύθισες τὸ νοῦ σου στὰ ἀκατανόητα βάθη τοῦ Θεοῦ, καὶ συνέλεξες τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι τῆς γνώσεως, πλούτισες τὸν κόσμον μὲ σοφία, καὶ τὸν δίδαξες νὰ κραυγάζει. Εἶσαι δοξασμένος, Θεέ, τῶν πατέρων μας.

Ὡ σύμπνοια (ὀμόνοια) τοῦ νοῦ καὶ ἱερό ζευγος, πού (εἶναι) ἀδιαίρετο ὡς μία ψυχὴ σὲ δύο σώματα, ἐνωμένοι μὲ θεϊκὴ ἀγάπη, ὁ Βασίλειος μέσα στό Γρηγόριο καὶ ὁ Γρηγόριος μέσα στό Βασίλειο· παρακαλέστε τώρα τὸν Χριστό γιὰ τὸ ποιμνιό σας.

Βασίλειε, ἀναδείχθηκες πατέρας τῶν ὀρφανῶν, προστάτης τῶν χηρῶν, παρηγοριὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ κυβερνή-

καὶ τῶν ἐν πλούτῳ κυβέρνησις, γήρως βακτηρία ἐδείχθη, παιδαγωγία νεότητος, καὶ Μοναζόντων ἀρετῆς, κανῶν Βασιλείε.

Καθάραις τὸν νοῦν, ἰλυώδους μολυσμοῦ, παντὸς Βασιλείε, συνδιεσκέψω τὰ τοῦ Πνεύματος, τῷ ποποθουμένῳ σοι Πνεύματι· ὅθεν ἀνυμνῶν τὴν Τριάδα ἐν παρηρησίᾳ ἐκραύγαζες. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ βάτον Μωσῆς, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πυρπολουμένην Ἀγνή, προεθεώρει τὴν ἐνέγκασαν, ἀκαταφλέκτως τὴν ἄστεκτον, αἴγλην τῆς ἀρρήτου οὐσίας, ἐνωθείσης παχύτητι, σαρκὸς μιᾶς τῶν ἐν αὐτῇ, ἀγίων ὑποστάσεων.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Ἑορτῆς.

«Τὸν ἀρρήτῳ σοφία, συστησάμενον τὰ πάντα Θεὸν Λόγον, καὶ ἐκ μὴ ὄντων, εἰς τὸ εἶναι παραγαγόντα, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, περιτέμνεται ὡς βρέφος ὁ Δεσπότης, τὴν Ἰησοῦ τε, δέχεται προσηγορίαν, ὅτι τοῦ κόσμου Σωτῆρ, ὑπάρχει καὶ Κύριος.

Τῶν Χριστοῦ Γενεθλίων, ἐπαξίως τῇ ὀγδόῃ συνεζεύχθη, τοῦ Ἱεράρχου, ἢ πανένδοξος μνήμη, ἦν γεραίροντες πίστει, ὑμνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου.

Τὸν ἀφράστῳ προνοία, δωρησάμενον Βασιλείον τῷ κόσμῳ, φῶς εὐσεβείας, σάλπιγγά τε θεολογίας, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

τῆς τῶν πλουσίων, στήριγμα τῶν γηρατειῶν, παιδαγωγὸς τῆς νεότητος καὶ κανόνας ἀρετῆς τῶν μοναχῶν.

Καθάραις τὸ νοῦ σου ἀπὸ κάθε λασπώδη μολυσμό, Βασιλείε, καὶ συσκέφθηκες τὰ πνευματικά μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα πού ποθοῦσες· γι' αὐτό ἀνυμνῶντας τὴν Ἁγία Τριάδα μέ θάρρος κραύγαζες. Εἶσαι δοξασμένος, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Μωυσῆς σέ ἔβλεπε προκαταβολικά στό ὄρος τοῦ Σινᾶ, ὡς βάτο πού καιγόταν, Ἀγνή, ἐσένα πού δέχθηκες, χωρίς νά κατακαεῖς, τὴν ἀβάσταχτη λάμψη (φλόγα) τῆς ἀνέκφραστης θεϊκῆς οὐσίας, πού ἐνώθηκε μέ τὴν παχύτητα τῆς σάρκας ἢ μία ἀπό τίς τρεῖς ὑποστάσεις (πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος).

Ωιδὴ Η'. Τῆς ἑορτῆς,

Τόν Θεό Λόγο πού μέ ἀνέκφραστη σοφία συγκρότησε τὰ πάντα, καί τὰ παρήγαγε ἀπό τὰ μὴ ὄντα (ἀπό τό μηδέν) στή ὑπαρξη, δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο.

Τὴν ὀγδοῇ ἀπὸ τῆ Γέννησῆ του ἡμέρα περιτέμνεται ὡς βρέφος ὁ Κύριος, καὶ δέχεται τὴν ὄνομασία Ἰησοῦς (Θεὸς Σωτήρας), διότι εἶναι Σωτήρας τοῦ κόσμου καὶ Κύριος.

Μέ τὴν ὀγδόῃ ἡμέρα τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ ἐπάξια συνενώθηκε ἢ πανένδοξη μνήμη τοῦ Ἱεράρχου· τὴν ὁποία τιμώντας μέ πίστη ὑμνοῦμε τόν Κύριο.

Τοῦ Ἁγίου.

Τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου δοξολογεῖτε τόν Κύριο, πού δώρισε στόν κόσμο μέ ἀνέκφραστη φροντίδα τόν Βασιλείον, ὡς φῶς τῆς εὐσεβείας καὶ σάλπιγγα τῆς Θεολογίας.

Τὸν δαψιλεῖ ἐνεργεία, ἐνοικήσαντα τῷ σοφῷ Βασιλείῳ, καὶ δι' αὐτοῦ, εὐσεβῶς θεολογηθέντα, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Οἱ τῶν θείων σου λόγων, ἀπολαβόντες Βασιλείε ἀπαύστως, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ, πανηγυρίζοντες βοῶμεν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὰς ἀκτῖνας τῶν λόγων, ἐξαπέστειλας Βασιλείε τῷ κόσμῳ, φωταγωγούσας, μίαν σέβειν Τριάδος φύσιν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, κραυγάζων, τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς προελθόντα, προαιώνιον καὶ ἄχρονον Θεὸν Λόγον, καὶ ἐπ' ἐσχάτων, ἀνατείλαντα ἐκ Παρθένου, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνωμεν.

(Ἀντί ταύτης ἡ Θ'. Ωιδὴ τῶν δύο κανόνων).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς ἑορτῆς.

Μεγαλυνάρια.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν κατὰ τὸν Νόμον, σαρκὶ περιτμηθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐν τῇ ὀγδόῃ, περιτομὴν λαβόντα.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, τέμνεται τὴν σάρκα, ὡς βρέφος πληρῶν τὸν Νόμον.

Τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ὑμνεῖτε τὸν Κύριο, πού κατοίκησε μέ πλούσια ἐνέργεια στὸν σοφὸ Βασίλειο, καὶ θεολογήθηκε ἀπ' αὐτόν μέ εὐσέβεια.

Ἐμεῖς πού ἀπολαμβάνουμε ἀκατάπαυστα τὰ θεϊκά σου λόγια, Βασιλείε, κατὰ τὴ μνήμη σου πανηγυρίζοντας φωνάζουμε· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Ἐξαπέστειλες, Βασιλείε, στὸν κόσμο τὶς ἀκτῖνες τῶν λόγων σου, γιὰ νὰ τὸν φωτίζουν, νὰ σέβεται μία φύση τῆς Ἁγίας Τριάδος κραυγάζοντας· Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο τὰ ἔργα του.

Θεοτοκίον.

Τὸν προαιώνιο καὶ χωρὶς χρονικῆς ἀρχῆς Θεὸ Λόγο, ὁ ὁποῖος προῆλθε ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ πρόσφατα ἀνέτειλε ἀπὸ Παρθένου, δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

Τὴν Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός ἄς τὴν ἐξυψώσουμε τιμώντας τὴν μέ ὕμνους.

(Ἀντί αὐτῆς ἡ Θ'. Ωιδὴ τῶν δύο κανόνων).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς ἑορτῆς.

Μεγαλυνάρια.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν ἐντιμότερη ἀπὸ τὰ ἄνω (ἀγγελικά) στρατεύματα.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτόν πού δέχθηκε σαρκικὴ περιτομὴ κατὰ τὸν Νόμο.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτόν πού κατὰ τὴν ὀγδοὴ ἡμέρα δέχθηκε περιτομὴ.

Σήμερα ὁ Κύριος περιτέμνεται σαρκικά ὡς βρέφος ἐκπληρώνοντας τὸ Νόμο.

<p>Σήμερον ὁ Δεσπότης, σαρκὶ περιετμήθη, καὶ Ἰησοῦς ἐκλήθη.</p> <p>Εἰς τὸν Κανόνα τοῦ Ἁγίου.</p> <p>Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐν Ἱεράρχαις, Βασίλειον τὸν Μέγαν.</p> <p>Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐκ Καισαρείας, Βασίλειον τὸν Μέγαν.</p> <p>Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν τῆς οἰκουμένης, ὑπέρολαμπρον φωστήρα.</p> <p>Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν κεκοσμηκότα, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ ἀδιαιρέτου, Θεότητος τὸ κράτος.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.</p> <p>Ωιδὴ Θ'. Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>«Ἦ τὸν πρὸ ἡλίου φωστήρα, τὸν Θεὸν ἕξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη Πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».</p> <p>Ὑπερβὰς τοὺς ὄρους Χριστός, τῆς ἀνθρωπίνης ὄλης, φύσεως, ὑπερφυῶς ἐκ Παρθένου ἀποτίκτεται, καὶ τὸ γράμμα τὸ νομικόν, καθὼς διακελεύεται, τὴν σάρκα περιτέμνεται, καὶ πληρωτῆς τοῦ Νόμου δείκνυται.</p> <p>Δεῦτε τοῦ Δεσπότη τὰ ἔνδοξα, Χριστοῦ</p>		<p>Σήμερα ὁ Κύριος δέχθηκε σαρκικὴ περιτομὴ καὶ ὀνομάσθηκε Ἰησοῦς.</p> <p>Στὸν Κανόνα τοῦ Ἁγίου.</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸ Βασίλειο, τὸν Μέγα μεταξύ τῶν Ἱεραρχῶν.</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸ Μέγα Βασίλειο, πού κατάγεται ἀπὸ τὴν Καισάρεια.</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸν ὑπέρολαμπρο φωστήρα τῆς οἰκουμένης.</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτὸν πού στόλισε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴ δύναμη τῆς τρισυπόστατης (πού ἔχει τρία πρόσωπα) καὶ ἀδιαίρετης Θεότητος.</p> <p>Καὶ νῦν ...</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτὴν πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν κατάρα.</p> <p>Ωιδὴ Θ'. Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>Ἐσύ πού προσέφερες σῶμα ἀπὸ παρθενικά σπλάχνα κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο στὸν Θεό, τὸν φωστήρα πού ἀνέτειλε πρὶν ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἦλθε κοντά μας, εὐλογημένη Πάναγνη, ἐσένα Θεοτόκε, μεγαλύνουμε.</p> <p>Ἀφοῦ ξεπέρασε ὁ Χριστός τοὺς ὄρους ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γεννιέται ὑπερφυσικά ἀπὸ Παρθένο, καὶ καθὼς προστάζει τὸ γράμμα τοῦ Νόμου, περιτέμνεται σαρκικά, καὶ ἀναδεικνύεται ἐκπληρωτῆς τοῦ Νόμου.</p> <p>Ἐλᾶτε νὰ πανηγυρίσουμε μὲ ἀγιότητα τὰ ἔνδοξα</p>
---	--	--

ὄνομαστήρια, ἐν ἀγιότητι πανηγυρίζωμεν· Ἰησοῦς γὰρ θεοπρεπῶς, ἀνηγόρευται σήμερον, σὺν τούτοις καὶ τὴν μνήμην δέ, τοῦ Ἱεράρχου μεγαλύνωμεν.

Τοῦ Ἁγίου.

Τοῦ Ἀρχιποίμενος ὡς πρόβατον, πιστὸν Χριστοῦ Βασίλειε, τοῖς ζωηφόροις ἴχνεσιν ἐπηκολούθησας· τῷ τυράννῳ γὰρ τὴν σαυτοῦ ψυχὴν Πάτερ προδέδωκας, προκινδυνεύων ἄριστα, τῆς Ἐκκλησίας παμμακάριστε.

Τὸ τῆς Ἐκκλησίας πανίερον, Χριστοῦ κατιδὼν σύστημα, ὑπὸ τῆς σῆς κοσμούμενον Ἱεραρχίας σοφέ, ὁ πανώλης ἐμβροντηθεὶς, καταπέπτωκε τύραννος· τὴν γὰρ ἐν σοὶ τοῦ Πνεύματος, αἴγλην οὐκ ἦνεγκε Βασίλειε.

Τῆς τῶν Ἀποστόλων καθέδρας, τῆς χορείας τε τῶν Ἀθλοφόρων, Χριστοῦ Πατριαρχῶν σκηνῆς, καὶ τῶν Δικαίων τρυφῆς, τῆς χορείας τε τῶν Προφητῶν, ἠξιώθης Βασίλειε· τῆς Θεοτόκου μύστης γὰρ, καὶ τῆς Τριάδος λάτρεις γέγονας.

Θεοτοκίον.

Ὁ τὰ ὑπερῶα ἐν ὕδασι, στεγάζων μόνος Κύριος, ἀναχαιτίζων θάλασσαν, ἀβύσσους τε ὁ ξηραίνων, ἐκ σοῦ Ἁγνή τὴν σάρκα προσλαβόμενος, ἐκ Βηθλεέμ ἐπείγεται, πρὸς Ἰορδάνην βαπτισθῆναι σαρκί.

Καταβασία Θ'. Ωιδῆς Πεζοῦ Κανόνος.

ὄνομαστήρια τοῦ Κυρίου, τοῦ Χριστοῦ· διότι σήμερα ὀνομάσθηκε Ἰησοῦς (Θεὸς Σωτήρας), ὅπως ἀρμόζει στὸν Θεό· καὶ μαζί μὲ τὰ ὀνομαστήρια, ἅς μεγαλύνουμε καὶ τὴ μνήμη τοῦ Ἱεράρχου.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἀκολούθησες τὰ ζωηφόρα (αὐτὰ πού φέρνουν ζωὴ) ἴχνη τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ (τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ποιμένων), Βασίλειε ὡς πιστό του πρόβατο· διότι παρέδωσες στὸν τύραννο (τὸν Ἐπαρχο Μόδεστο) τὴ ζωὴ σου, Πάτερ, κινδυνεύοντας πρῶτος ἄριστα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, παμμακάριστε.

Βλέποντας νὰ στολίζεται ἀπὸ τὴ δική σου ἱεραρχία, σοφέ, τό πανίερο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὀλέθριος τύραννος μένοντας ἐμβρόντητος (κατάπληκτος) κατέπεσε· διότι δέν ἄντεξε τὴ λάμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ὑπῆρχε μέσα σου, Βασίλειε.

Βασίλειε, φάνηκες ἄξιος τῆς ἐξουσίας τῶν Ἀποστόλων, καὶ τοῦ ὁμίλου τῶν Ἀθλοφόρων (τῶν Μαρτύρων), τῆς κατοικίας τῶν Πατριαρχῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῶν Δικαίων, καὶ τοῦ ὁμίλου τῶν Προφητῶν· διότι ἔγινες μυσταγωγός τῆς Θεοτόκου καὶ λάτρεις τῆς ἁγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον.

Ὁ Κύριος πού ἀποκλειστικά στεγάζει τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ νερά τῶν νεφῶν, πού ἀναχαιτίζει τὴ θάλασσα, καὶ ξηραίνει τοὺς ὠκεανούς, ἀφοῦ πῆρε σάρκα ἀπὸ σένα, Ἁγνή, προχωρεῖ βιαστικά ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ πρὸς τὸν Ἰορδάνη, γιὰ νὰ βαπτισθεῖ σαρκικά.

Καταβασία Θ'. Ωιδῆς Πεζοῦ Κανόνα.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν τιμιωτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

«Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν».

Καταβασία Θ'. Ωιδῆς Ἰαμβικοῦ Κανόνος.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

«Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν, τοῦ τόκου σου θαυμάτων! Νύμφη πάναγνε, Μητέρα εὐλογημένη· Δι' ἧς τυχόντες παντελοῦς σωτηρίας, Ἐπάξιον κροτοῦμεν ὡς εὐεργέτη, Δῶρον φέροντες ὕμνον εὐχαριστίας».

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Φιλοσοφίας ἔρωτι, περιέτεμες Πάτερ, τὸ τῆς ψυχῆς σου κάλυμμα, καὶ τῷ κόσμῳ ἐδείχθης, ὡς ἥλιος τοῖς θαύμασι, καὶ πιστῶν κατηύγασας, τὰς διανοίας θεόφρον, τῆς Τριάδος ὁ λάτρης, ὦ Βασίλειε σοφέ, καὶ μύστης τῆς Θεοτόκου.

Τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν σάρκα περιτέμνεται, ὁ τὸν Νόμον πληρῶσας, ὡς βρέφος ὀκταήμερον, τῶν αἰώνων ὁ Κτίστης, καὶ σπάργανα εἰλίσσεται, ὡς βροτὸς καὶ

Μεγάλυνε, ψυχή μου, τὴν ἐντιμότερη ἀπὸ τὰ ἄνω (ἀγγελικά) στρατεύματα.

Ἄδυνατεῖ κάθε γλῶσσα, νά σέ ἐγκωμιάζει ἐπάξια· καὶ αἰσθάνεται ἰλιγγο καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ διάνοια τῶν Ἀγγέλων, γιά νά σέ ὑμνήσει, Θεοτόκε· ὁμως ἐπειδὴ εἶσαι ἀγαθὴ, δέχου τὴν πίστη μας· Διότι γνωρίζεις τό θεϊκό πόθο μας· ἐπειδὴ ἐσύ εἶσαι τῶν χριστιανῶν ἡ προστάτης, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Καταβασία Θ'. Ωιδῆς Ἰαμβικοῦ Κανόνα.

Μεγάλυνε, ψυχή μου, αὐτὴν πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν κατάρα.

Ὡ στά θαύματα τοῦ Υἱοῦ σου πού ξεπερνοῦν τό νοῦ! Νύμφη πάναγνη, Μητέρα εὐλογημένη· Ἐπειδὴ μέσα ἀπὸ σένα βρήκαμε τὴν τέλεια σωτηρία, γι' αὐτό συνθέτουμε καὶ ψάλλουμε δυνατὰ ὕμνο εὐχαριστίας, ὡς ἀντάξιο δῶρο σ' ἐσένα ὡς εὐεργέτη.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Μέ τόν ἔρωτα τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας ἔκοψες, Πάτερ, τό κάλυμμα τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἀναδείχθηκες στὸν κόσμο ὡς ἥλιος μέ τὰ θαύματα, καὶ καταφώτισες τίς διανοίες τῶν πιστῶν, ἐσύ πού εἶχες θεϊκό φρόνημα, ὁ λάτρης τῆς Ἁγίας Τριάδος, Βασίλειε σοφέ, καὶ μυσταγωγός τῆς Θεοτόκου.

Τῆς Ἑορτῆς.

Περιτέμνεται σαρκικά αὐτός πού ἐκπλήρωσε τὸν Νόμο, ὡς βρέφος ὀκταήμερο, ὁ Κτίστης τῶν αἰώνων, καὶ μέ σπάργανανα τυλίγεται ὡς θνητός, καὶ μέ γάλα τρέφεται,

γάλακτι ἐκτρέφεται ὁ τὰ πάντα, τῇ ἀπειρῶ ἰσχυΐ, ὡς Θεὸς διακρατῶν, καὶ τῇ ῥοπῇ διεξάγων.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Φέρει Περιτομὴν ἐν σαρκί, ὁ ἐκ Πατρὸς ἄνευ τομῆς τε καὶ ρεύσεως, ἀφράστως τεχθεὶς ὡς Λόγος, καὶ ὡς Θεὸς ἐκ Θεοῦ, ἐν ἀτρέπτῳ μένων τῇ Θεότητι· διὸ κατὰ Νόμον, ὁ ὑπὲρ Νόμον γενόμενος, κατάρας Νόμου, ἐκλυτροῦται τοὺς ἅπαντας, καὶ τὴν ἄνωθεν, εὐλογίαν δεδώρηται. Ὅθεν τὴν ὑπεράγαθον αὐτοῦ συγκατάβασιν, ἀνευφημοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ εὐχαρίστως δοξάζομεν, αὐτὸν δυσωποῦντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Θέσει υἱὸς Θεοῦ γεγονώς, ἀναγεννήσει τῇ τοῦ θείου Βαπτίσματος, τὸν φύσει καὶ ἀληθείᾳ, καὶ πρὸ αἰώνων Υἱόν, τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγον ὁμοούσιον, Πατρὶ καὶ συνάναρχον, ὡμολόγησας Ὅσιε, αἰρετικῶν δέ, τὰ ἀπύλωτα στόματα, τῇ λαμπρότητι, τῶν σῶν λόγων ἐνέφραξας. Ὅθεν καὶ τὰ Βασίλεια, τὰ ἄνω κατώκησας, συμβασιλεύων τῷ μόνῳ, καὶ φυσικῶς βασιλεύοντι, Χριστῷ τῷ πλουσίῳ, διανέμοντι τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐνδον ἐπουρανίου Ναοῦ, ὡς Ἱεράρχης Ἱερὸς προσεχώρησας, τὴν πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, τὰς τῆς σοφίας ἀρχάς, ὡς στολὴν ἀγίαν περικείμενος, καὶ νῦν εἰς τὸ ἄνω, θυσιαστήριον Ὅσιε, ἱερατεύων, καὶ Θεῷ παριστάμενος, καὶ τὴν αὔλον, λειτουργίαν τε-

αὐτὸς πού κρατεῖ τὰ πάντα μέ τὴν ἀπειρῆ δύναμή του ὡς Θεός, καὶ τὰ κυβερνᾷ πρὸς τὴν (αἴσια) ἔκβασή τους.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Δέχεται περιτομή σαρκική, αὐτὸς πού ἀπό τόν Πατέρα, χωρὶς τομῆ καὶ ρεύση, γεννήθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο ὡς Λόγος καὶ ὡς Θεός ἐκ Θεοῦ, μένοντας μέ ἀμετάβλητη τῇ Θεότητι· γι' αὐτό σύμφωνα μέ τόν Νόμο, αὐτὸς πού εἶναι ἐπάνω ἀπό τόν Νόμο, λυτρώνει ὅλους ἀπό τὴν κατάρα τοῦ Νόμου, καὶ δώρισε τὴν οὐράνια εὐλογία. Γι' αὐτό ἐγκωμιάζοντας τὴν ὑπεράγαθή του συγκατάβασή του τόν ὑμνοῦμε καὶ τόν δοξάζουμε εὐχαρίστως, παρακαλώντας τον νά δοθεῖ στίς ψυχές μας τό μέγα ἔλεος.

Ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς σου (τῆς ζωῆς σου) ἔχοντας γίνει υἱὸς Θεοῦ μέ τὴν ἀναγέννηση τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, αὐτόν πού ἐκ φύσεως καὶ στήν πραγματικότητα εἶναι Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τόν ὁμολόγησες, Ὅσιε, ὁμοούσιο καὶ συνάναρχο μέ τόν Πατέρα· καὶ τῶν αἰρετικῶν τὰ ἀπύλωτα (τά ὀρθάνοιχτα, ἀδιάντροπα) στόματα τὰ ἔφραξες μέ τὴ λαμπρότητα τῶν λόγων σου. Γι' αὐτό καὶ κατοίκησες τὰ ἄνω βασίλεια συμβασιλεύοντας μέ τό Χριστό, πού βασιλεύει μόνος, καὶ ὅπως τοῦ ἀρμόζει φυσικά, ὁ ὁποῖος μοιράζει πλούσια τό μέγα ἔλεος.

Μέσα στόν ἐπουράνιο ναό προχώρησες ὡς ἅγιος Ἱεράρχης, ντυμένος σάν μέ ἀγία στολή μέ τὴν πράξη καὶ τῇ θεωρία, πού εἶναι οἱ ἀρχές τῆς σοφίας· καὶ τώρα στό οὐράνιο θυσιαστήριο, Ὅσιε, ἱερουργώντας καὶ στέκοντας μπροστά στό Θεό, καὶ τελώντας τὴν πνευματικὴ Λειτουργία

λούμενος· μέμνησο συμπαθέστατε, παμμακάρο Βασίλειε, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην, τὴν Ἰερὰν σου καὶ πάντιμον, Χριστὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁλος ἱερωμένος Θεῷ, καὶ ὀλοτρόπως ἐκ παιδὸς ἀνακείμενος, σοφίας τῆς ὑπερσόφου, καταυγασθεὶς ταῖς ἀνγαῖς, τὴν τῶν ὄντων γνῶσιν διετράνωσας, λαμπρῶς ἐξηγούμενος, καὶ σοφῶς διηγούμενος, τὴν ἐν τοῖς οὐσιν, εὐταξίαν ποιούμενος, ἐπιγνώσεως, θειότερας ὑπόθεσιν. Ὅθεν σε θεορρήμονα, καὶ θεῖον Διδάσκαλον, καὶ φωτοφόρον Φωστήρα, τῆς Ἐκκλησίας κηρύττομεν, Χριστὸν ἀνυμνοῦντες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ γέγονας ποιμὴν, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι.

Καὶ νῦν...

Συγκαταβαίνων ὁ Σωτήρ... (Σελίς 1).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στιχ. α'. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον

μᾶς.

γία, νά θυμᾶσαι, σπλαχνικώτατε, παμμακάριστε Βασίλειε, αὐτούς πού ἐκτελοῦν τὴ μνήμη σου τὴν πάντιμη, ἱκετεύοντας τὸν Χριστό πού παρέχει στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Ὀλόκληρος ἱερωμένος καὶ ἀφιερωμένος στό Θεό ἀπό παιδί μέ ὅλους τούς τρόπους, φωτισμένος μέ τίς λάμπεις τῆς σοφίας, πού εἶναι ἐπάνω ἀπό τή (συνηθισμένη) σοφία, διακήρυξες τὴ γνώση τῶν ὄντων (αὐτῶν πού ὑπάρχουν) ἐξηγώντας λαμπρά καὶ διηγούμενος μέ σοφία, κάνοντας τὴν εὐταξία (τὴν τάξη) πού ὑπάρχει στά πράγματα, θεμέλιο γνώσεως περισσότερο θεϊκῆς. Γι' αὐτό σέ ἀνακηρύττομε θεϊκό ρήτορα καὶ θεϊκό διδάσκαλο καὶ φωστήρα φωτοφόρο τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνώντας τό Χριστό, πού παρέχει στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Ἐξεχύθηκε στά χεῖλη σου ἡ Θεία Χάρη, Ὅσιε Πάτερ, καὶ ἔγινες ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διδάσκοντας τὰ λογικὰ πρόβατα, νά πιστεύουν σέ Ἁγία Τριάδα Ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας), σέ μιᾷ Θεότητα.

Καὶ νῦν ...

Συγκαταβαίνων ὁ Σωτήρ... (Σελίδα 1).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνο Α'.

Στίχ. α'. Ἀλαλάξτε στὸν Κύριο ὅλη ἡ γῆ.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

<p>Στιχ. β'. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Στιχ. γ'. Δηγήσασθε πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ. Στιχ. δ'. Εἶπατε τῷ Θεῷ, Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Στιχ. α'. Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ περιτμηθεὶς, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούια.</p> <p>Στιχ. β'. Αἰσατε τῷ Κυρίῳ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Στιχ. γ'. Ἐκ Σιών ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ. Στιχ. δ'. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν. Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁ μονογενὴς Υἱὸς... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 54). Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Στίχ. α'. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι. Μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβες, Θεὸς ὢν κατ' οὐσίαν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε· καὶ Νόμον ἐκπληρῶν, περιτομὴν, θελήσει καταδέχη σαρκικὴν, ὅπως παύσης τὰ σκιῶδη, καὶ περιέλῃς τὸ κάλυμμα τῶν παθῶν ἡμῶν. Δόξα τῇ ἀγαθότητι τῇ σῇ, δόξα τῇ εὐσπλαγχνία σου, δόξα</p>			<p>Στίχ. β'. Ψάλετε λοιπὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός του. Στίχ. γ'. Δηγηθεῖτε ὅλα τὰ θαυμάσιά του.</p> <p>Στίχ. δ'. Πεῖτε στό Θεό· Πόσο φοβερὰ εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε! Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχ. α'. Ἄς εὐφραίνονται οἱ οὐρανοί, καὶ ἄς σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση ἡ γῆ. Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού δέχθηκες περιτομή σαρκική, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε· Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. β'. Ὑμνήστε τὸν Κύριο· ψάλετε πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός του. Στίχ. γ'. Ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ προέρχεται ἡ ὁμορφιά τῆς ὠραιότητάς του. Στίχ. δ'. Ὁ Θεὸς μας στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ ἔκανε ὅλα, ὅσα θέλησε. Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁ μονογενὴς Υἱὸς... (Συλλειτουργικό. Σελίδα 54). Ἀντίφωνο Γ'.</p> <p>Στίχ. α'. Θά ψάλλω, Κύριε, τὰ ἐλέη σου αἰῶνια.</p> <p>Προσέλαβες ἀνθρώπινη μορφή χωρὶς μεταβολή, ἐνῶ εἶσαι Θεὸς κατ' οὐσίαν, Πολυεύσπλαγχνε Κύριε· καὶ τηρώντας τὸν Νόμο καταδέχεσαι θεληματικὰ περιτομή σαρκική, γιὰ νὰ παύσεις τὰ σκιῶδη (τίς προεικονίσεις), καὶ νὰ ἀφαιρέσεις τὸ κάλυμμα τῶν παθῶν μας. Δόξα στὴν ἀγαθότητά σου· δόξα στὴν εὐσπλαγχνία σου· δόξα, Λόγε</p>
---	--	--	--

τῆ ἀνεκφράστῳ Λόγε συγκαταβάσει σου.

Στιχ. β'. Απαγγελῶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῷ στόματί μου.

Στιχ. γ'. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ περιτμηθεὶς, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούια.

Ἀπολυτίκια.

Τῆς Ἑορτῆς.

Μορφήν ἀναλλοιώτως... (Ὡς ἀνωτέρω).

Τοῦ Ἁγίου.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου, δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογματίσας, τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη κατεκόσμησας, Βασιλείον Ἱεράτευμα, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον

Ὁ τῶν ὄλων Κύριος, περιτομὴν ὑπομένει, καὶ βροτῶν τὰ πταισμάτα, ὡς ἀγαθὸς περιτέμνει, δίδωσι τὴν σωτηρίαν σήμερον κόσμῳ χαίρει δὲ ἐν τοῖς ὑψίστοις καὶ ὁ τοῦ Κτίστου, Ἱεράρχης καὶ φωσφόρος, ὁ θεῖος μύστης Χριστοῦ Βασιλεῖος.

τοῦ Θεοῦ, στήν ἀνεκφραστὴ σου συγκατάβαση (ταπεινώση).

Στίχ. β'. Θά ἀναγγέλλω τὴν ἀλήθειά σου μέ τὸ στόμα μου.

Στίχ. γ'. Ἀγαπᾶς τὴ δικαιοσύνη καὶ μισεῖς τὴν ἀδικία.

Εἰσοδικό.

Ἐλᾶτε, ἅς προσκυνήσουμε καὶ ἅς προσπέσουμε στό Χριστό.

Σῶσε μας, Υἱὲ Θεοῦ, Ἐσὺ πού δέχθηκες στή σάρκα τὴν περιτομή, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούια = (Ἵμνεῖτε τὸν Θεό).

Ἀπολυτίκια.

Τῆς Ἑορτῆς.

Μορφήν ἀναλλοιώτως... (Ὅπως παραπάνω).

Τοῦ Ἁγίου.

Σέ ὅλη τὴ γῆ ἀκούσθηκε ἡ φωνή σου, διότι δέχθηκε τὸ λόγο σου· μέ αὐτόν (τό λόγο) ἐδογματίσες, ὅπως ἀρμόζει στό Θεό, ἐξύψωσες τὴ φύση τῶν πραγμάτων πού ὑπάρχουν, καταστόλισες τὰ ἀνθρώπινα ἤθη, βασιλιά καὶ ἱερέα, Πάτερ Ὅσιε, ἰκέτευε τὸ Χριστό τὸ Θεό, νά δωρίσει σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιο.

Ὁ Κύριος τῶν ὄλων ὑπομένει περιτομή, καὶ περικόπτει τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀγαθός· σήμερα δίνει τὴ σωτηρία στόν κόσμο. Καὶ χαίρεται στόν οὐρανὸ καὶ ὁ Ἱεράρχης τοῦ Κτίστου καὶ φωτοφόρο ἄστρο, δηλαδή ὁ ἱερός μυσταγωγός (διδάσκαλος) τοῦ Χριστοῦ, ὁ Βασιλεῖος.

Αναγνώσματα

Απόστολος.

Πρός Κολασσαείς: (B'. 8-12).

Ἀδελφοί, βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστόν· ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς, καὶ ἐστὲ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (B'. 20-21, 40-52.).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὑπέστρεψαν οἱ ποιμένες δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς. Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτῶ τοῦ περιτεμεῖν αὐτόν, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ. Τὸ δὲ παιδίον ἠῤῥξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πληρούμενον σοφία, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό. Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱερουσαλήμ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάσχα. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ἀναβαινόντων αὐτῶν κατὰ

Αναγνώσματα.

Απόστολος.

Κολασσαείς: (B'. 8-12).

Ἀδελφοί, προσέχετε μήπως κάποιος σᾶς ἐξαπατήσῃ μετὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν κούφια ἀπάτη, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, σύμφωνα μετὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ ὄχι κατὰ Χριστόν· διότι μέσα σ' αὐτόν (τόν Χριστό) κατοικεῖ ὅλη ἡ πληρότητα τῆς Θεότητος σωματικῶς, καὶ εἴσθε γεμάτοι ἀπ' αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλὴ κάθε ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δεχθήκατε περιτομῇ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι, μετὰ τὸ νὰ ἀποβάλετε ἀπὸ ἐπάνω σας τὸ σῶμα τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σάρκα, πού εἶναι ἡ περιτομῇ πού ἐλάβετε ἀπὸ τὸ Χριστό, ἀφοῦ θαφτήκατε μαζί του στό βάπτισμα, μαζί με τὸν ὁποῖο ἀναστηθήκατε μετὰ τὴν πίστη στήν ἐνεργεία καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (B'. 20-21, 40-52.).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἐπέστρεψαν οἱ βοσκοὶ δοξάζοντας καὶ ὑμνώντας τὸν Θεό, γιὰ ὅλα, ὅσα ἄκουσαν καὶ εἶδαν ὅπως τοὺς εἶχαν λεχθεῖ. Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν ὀκτῶ ἡμέρες, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ περιτομῇ τοῦ παιδιοῦ, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦς, τὸ ὁποῖο ὀνομάσθηκε ἀπὸ τὸν Ἄγγελο, πρὶν νὰ συλληφθεῖ αὐτός στήν κοιλία. Καὶ τὸ παιδί μεγάλωνε καὶ ἐνισχυόταν πνευματικῶς γεμίζοντας ἀπὸ σοφία, καὶ ὑπῆρχε ἐπάνω του Χάρις Θεοῦ. Καὶ πηγαιναν οἱ γονεῖς του κάθε ἔτος στήν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν ἑορτῇ τοῦ Πάσχα. Καὶ ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, ἀφοῦ ἀνέβηκαν αὐτοὶ στό Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴ συνθήθεια τῆς ἑορτῆς, καὶ

τὸ ἔθος τῆς ἑορτῆς καὶ τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἔγνωσαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ. Νομίσαντες δὲ αὐτὸν εἶναι ἐν τῇ συνοδίᾳ ἦλθον ἡμέρας ὁδὸν καὶ ἀνεζήτουν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσιν καὶ ἐν τοῖς γνωστοῖς, καὶ μὴ εὐρόντες ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ ζητοῦντες αὐτόν. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὐρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς· ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐξεπλάγησαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· Τέκνον, τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου καὶ γὰρ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ᾔδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρὸς μου δεῖ εἶναί με; καὶ αὐτοὶ οὐ συνῆκαν τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς. Καὶ κατέβη μετ' αὐτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ, καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῶ καὶ ἀνθρώπων.

ἔτελείωσαν τὶς ἡμέρες (τοῦ προσκυνήματος), ὅταν ἐπέστρεψαν αὐτοί, ἔμεινε τὸ παιδί ὁ Ἰησοῦς στήν Ἱερουσαλήμ, καὶ δὲν τὸ ἀντιλήφθηκαν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μητέρα του. Καὶ ἐπειδὴ ἐνόμισαν ὅτι εἶναι μέσα στὴ συνοδεία (τῶν συμπροσκυνητῶν), βᾶδισαν δρόμο μιᾶς ἡμέρας, καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν μεταξύ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωστῶν· καὶ μὴ βρίσκοντάς τον ἐπέστρεψαν στήν Ἱερουσαλήμ ἀναζητώντας τον. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τὸν βρῆκαν στό Ναό καθισμένο ἀνάμεσα στοὺς διδασκάλους, νὰ τοὺς ἀκούει καὶ νὰ τοὺς ἐρωτᾷ· Καὶ ἀποροῦσαν ὅλοι ὅσοι τὸν ἄκουαν γιὰ τὴ σύνεσή του καὶ γιὰ τίς ἀπαντήσεις του. Καὶ μόλις τὸν εἶδαν ἔμειναν ἐκπληκτοὶ, καὶ ἡ Μητέρα του τοῦ εἶπε· Παιδί μου, γιατί μᾶς τό ἔκανες αὐτό ἔτσι; νά, ὁ πατέρας σου καὶ ἐγὼ μέ πόνο σέ ἀναζητούσαμε. Καὶ τοὺς ἀπάντησε· Γιατί μέ ἀναζητούσατε; δὲν ἐγνωρίζατε ὅτι ἔπρεπε νά εἶμαι στό σπίτι τοῦ Πατέρα μου; Καὶ αὐτοὶ δὲν κατανόησαν τὸ λόγο πού τοὺς εἶπε. Καὶ κατέβηκε μαζί τους, καὶ ἦλθε στή Ναζαρέτ, καὶ ἦταν ὑπάκουος σ' αὐτούς. Καὶ ἡ Μητέρα του κρατοῦσε ὅλα τὰ λόγια του στήν καρδιά της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς προόδευε σέ σοφία καὶ σωματικὴ αὐξηση καὶ σέ χάρη ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων.